

ΜΑΡΤΙΟΣ

ΣΟΡΟΚΑΔΑ!...

θέατρον θά ξαναπατήση!

Περὶ τὸν βεβαίως νὰ ὑπομνήσω, προλαμβάνων τὸν φίλον Ξενοπούλου, ἐπιτάχῃ, χωρίς φεῖ! νὰ βοήθῃ ἐν τῇ μεταξὺ οὐτὲ κανένας ἄλλος τίμιος ἄνθρωπος σὺν τὸν γυμνασιάρχῃ μου νὰ μοῦ δώσῃ δυὸ γκαζόνες, οὐτὲ κανένας πονόφυκος σὺν τὸν πατέρα μου νὰ με σπᾶσῃ στὸ ζῦλο! Ἄτυχία, βλέπετε, καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ τοὺς ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ἀρραστὰς μου καὶ ἀναγνώστας μου!

Ο Κ. ΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

— Τὶ νὰ σὰς πῶ, φίλε μου, ἀπάντησε στὴ σχετικὴ ἐρώτησί μας ὁ ποιητὴς κ. Λάμπρος Πορφύρας. Ἄν θέλῃς ἕνα ἀνέκδοτό μου αὐθεντικό, ἀκουσε αὐτό, ποὺ συνδέεται μὲ τὴ στρατιωτικὴ μου ζωὴ. Στὴν ἐπιστράτευσι τοῦ 1916 μὲ εἶχανε στειλεῖ στὰ μολύρια τοῦ πυροβολικοῦ, ὅπου εὐρήκα καὶ ἄλλους λογίους. Τὸ τί ἐτραβήξαμε μὲ τὰ συμπαθητικὰ αὐτὰ τετράποδα, καὶ τί ἐτραβήξαν κι' αὐτὰ ἀπὸ μᾶς, ποὺ δὲν ξέραμε καθόλου νὰ τὰ περιποιηθούμε, ὅπως τοὺς ἀξίζει, δὲν λέγεται. Ὅταν τέλος τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ μακαριτὴς ὁ Κονδυλάκης, ἔγραψεν ἕνα χρονογράφημα στὸ «Ἐμπρός», στὸ ὁποῖο περιέγραφε τὰ βάσανα τὰ δικά μας καὶ τὰ τῶν ἡμιόνων, γράφοντας μεταξὺ ἄλλων, ὅτι, μὲ τὸ νὰ βάζουν τοὺς λογίους στὰ μολύρια, κάνουνε διπλό κακό. Γιατί κ' ἐμεῖς θὰ κἀναμε νὰ φοβήσῃ κανένα ἀπ' αὐτὰ, καὶ κανένα πάλι μολύρι θὰ κλώτσαγε κανένα λόγοι—ὁ μὴ γένοιτο!—πράγμα ποὺ θὰ στοίχιζε πολὺ στήν... Τέχνη! Γράφοντας ὅλ' αὐτὰ ὁ Κονδυλάκης, εἶχεν ὑπ' ὄψει τοῦ ἐμένα.

Ὁ συνταγματάρχης μας ἄμα διάβασε αὐτὸ τὸ χρονογράφημα, ἐκάλεσε τὴν ἐπομένῃ τὸ λόχο μας σ' ἐπιθεώρησι. Παραταχθήκαμε λοιπὸν σὲ γραμμῇ, ἄνδρες καὶ μολύρια, ὁ κανένας πλάι στὸ σύντροφό του... κι' ἀρχισεν ἡ ἐπιθεώρησις. — Πῶς λέγεσαι σὺ, καὶ τί δουλεῖς; κἀνέεις; ῥώτησε τὸν πρῶτο τῆς παρατάξεως ὁ συνταγματάρχης. — Φοῖτος Ἀριστεὺς, ζωγράφος, ἀπάντησε αὐτός. — Τότε τί ζητᾷς στὰ μολύρια; Ἄσ' τὸ μολύρι σου, καὶ πήγαινε... Θὰ σὲ τοποθετήσω σὲ ἄλλη ὑπηρεσία. Προχώρησε ἔπειτα στὸν δεύτερο στρατιώτη. — Εὖ πῶς λέγεσαι; Τί δουλεῖς; — Τάδε..., γλύπτης. — Πήγαινε κι' ἐσύ. Θὰ κἀνῃς ἄλλη ὑπηρεσία ἀπὸ σήμερα. Ἔτσι γλύτσωσαν ὅλοι ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία αὐτή, σὲ λίγο δὲ ὅταν ῥθε καὶ ἡ δική μου σειρά, ὁ συνταγματάρχης μοῦ ῥωτοῦσε μὰ ματιά ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια ἀδιάρρηκτο καὶ... ἀντιπαρήλας, χωρίς νὰ μοῦ μιλήσῃ σὺν τὸν Λεωτὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Ἔτσι λοιπὸν, ἐγώ, γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχε γίνει ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία, καταδικαζόμενα νὰ κἀνα ὅλη τὴ θητεία μου μὲ τὰ μολύρια, ἀν' ὁ λοχαγὸς μας, ποὺ ἔτυχε νὰ μὲ ξέρῃ δὲν ἔπαιξε τὸ ρόλο τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη, καὶ δὲν με ἀπῆλλασε ἀπὸ αὐτὰ. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀνέκδοτό μου, κατέληξεν ὁ κ. Πορφύρας, καὶ συνεπλήρωσε μ' ἕνα χαμόγελο: — Εἶνε ὁμῶς δικό μου ἀνέκδοτο, φίλε μου, αὐτὸ ποὺ σὰς εἶπα, ἡ τοῦ συνταγματάρχου;

Ο Κ. ΗΛΙΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Ὁ βαρύνων τοῦ Ἑλληνικοῦ Μελοδράματος κ. Ἡλίας Οἰκονομίδης, εἶπε τὴν καλοσύνη νὰ μᾶς διηγήθῃ τὰ ἑξῆς: — Ἀπὸ μικρὸς εἶχα δεῖξαι κλίσι στὴ μουσικὴ καὶ στὸ τραγούδι. Ὅταν ἀκούγα νὰ παίζῃ κανεὶς πιάνο, ἀμέσως ἔπαιρνα μὰ σαβανοφανὴ στάσι καὶ ἐξαργυρίζομουν, προσπαθώντας νὰ ἐναρμονίσω μὲ τὴ μουσικὴ, ἐγὼ μὲ τὴ φάλτσα φωνή μου. Στὸ σπίτι μας εἶχα κάνει ὅλους ἐκεῖ μέσα νεογικούς. Δὲν τοὺς ἄφηναν ἡσυχούς, νὰ κοιμηθῶμε μιά στιγμὴ μὲ τίς φάλτσες ἀγοιόφωνάρες μου. Εἶχα ὀργανώσει ὁλόκληρο θίασο, εἶχα φτιάσει σκηνὴν θεάτρου μὲ καρεκλές, τραπέζια καὶ κουβέρτες. Ἐγὼ εἶμουνα σὲ κάθε ἔργο, ὁ μουσικοσυνθέτης, ὁ λιμπρετίστας, ἐγὼ ὁ «ρεζιτέρ», ἐγὼ κ' ὁ πρωταγωνιστὴς σ' ὅλα τὰ ἔργα. Ἐνθυνοῦμαι πῶς εἶχα πάρει μιά συγκινητικὴ στάσι, γονυκλινὴς ἐμπρὸς στήν ἐρωμένη μου (εἶχα μιά καρέκλα, ἔλλειπε πρωταγωνίστριας) εἶδα τὴ μητέρα μου νὰρχεται κατ' ἀπάνω μου νεογισμένη ἀπ' τίς φωνές μου γιὰ νὰ μὲ... χειροτονήσῃ. Δὲν ἔχασα κ' ἐγὼ τότε καιρὸ καὶ πῆδησα ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο, ἐν τῷ ὅτι ὡς χωρὶς ν' ἀποσπάσω τὰ πόδια μου. Ὑστερὰ ἀπὸ χρόνια, ὅταν πειὰ μεγάλωσα, ἔκανα τὸν πάλτι σὲ μιά ἐκκλησία τῆς Σμύρνης. Ἀρχισα τότε νὰ καλλιεργῶ τὴ φωνή μου. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ, ὅταν ῥθε στήν Ἀθήνα, εἶχα βαρεθῇ λίγο τὴ μουσικὴ, καὶ προσελήφθην σ' ἕνα... φαρμακεῖο στὸ Μεταξουργεῖο ὡς βοηθός. Ἐπειτα ὁμῶς ἀπὸ λίγους μῆνες βαρεθῆκα κι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ πῆγα πάλι στὴ Σμύρνη. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ δὲ μὲ κρατοῦσε ὁ τόπος. Τότε ἀπεφάσισα ν' ἀλλάξω ἐπάγγελμα, κι' ὅταν ξαναῤυσαι στήν Ἀθήνα σκέφθικα νὰ γίνω... δημοσιογράφος. Παραουσίαστικα λοιπὸν μίαν ὥραιαν πρωτὴν στὸν κ. Γιολλάσι, ποὺ διηθῶνε τὴν «Ἀστρατὴ», καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μὲ πάρῃ στήν ἐφημερίδα του. Ὁ κ. Γιολλάσις πραγματικῶς με προσέλαβε. Οὐτὸς ὅμως καὶ ὡς δημοσιογράφος ἔκαμα τίποτε καὶ μιά μέρα ὑπέβαλα παραίτησιν καὶ πῆγα στὴ μανδολινάτα τοῦ Κόκκινου ὅπου καὶ προσελήφθην.

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

Ο Ζωμὸς τῆς Σαρακοστής

Θέλετε, τώρα τὴν Σαρακοστήν, ἕνα ζωμὸν πολὺ νόστιμο καὶ θρεπτικόν, καμωμένον ἀπὸ χίλια δυὸ πράγματα. Εἶνε Μακεδονικός. Συνειθίζετε, τώρα τὴν Σαρακοστήν, τὴν μέρην τῶν Σκοπιῶν καὶ οἱ γευθέντες δὲν τὸν λησμονοῦν. Οἱ δὲ ἐπιστήμονες τὸν βρῖσκουν θρεπτικώτατον. Ἰδοὺ ἡ συνταγή:

— Βράζετε μισὸ ὀκὼ μπιζέλια, ὀλίγες πατάτες, ἂν ἔχετε λίγα μανιτάρια κομμένα σὲ ψιλά τεμάχια, ῥίχνετε λίγο λάδι, ἂν νποτεῖτε καὶ τὸ λάδι, ῥίχνετε μονάχα λίγες ἐλάτες—καὶ διάφορα χορταρικά, ὅτι χορταρικὸν θέλετε ἡ νουστικόν. Σὰς ἐγγνώμεθα, γιὰ τὴν νουστιμάδα του.

Τὸ φαγὶ τῆς Σαρακοστής

Μετὰ τὸ ζωμὸ, θέλετε βέβαια καὶ τὸ φαί σας; Ἰδοὺ αὐτό. Πέρετε ἕνα οριχτὸ λευκὸ κουνουπίδι, τὸ καθαρίζετε, ὅσον νετε σὲ βραστὸ νερό, μαζὶ μὲ λίγη φαρίνα, ἡ ὅποια εἶναι ἕνα χρώμα πὺλ κρόκο, ἕνα χρώμα γιονάτο. Ὅταν βράσῃ τὸ βράζετε ὁλόκληρο στὸ πιάτο, σὺν φηγνῇ λάδι καὶ ἔχετε ἕνα πρώτης τάξεως φαγητό. Κι' ἀπὸ ἀπὸ ἀπόψεως αἰσθητικῆς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως νουστικῆς.

Τὸ γλυκὸ τῆς Σαρακοστής

Καὶ τώρα τὸ γλυκὸ σας. Σαρακοστιανὸν, πάντοτε καὶ αὐτό. Νὰ ἕνα εἶδος κομπότσας, καλῆς, ἐλαφρῆς, εὐώδους. Βράζετε μερικὰ μύλα, καθαρισμένα καὶ κομμένα εἰς τέσσερα. Βάζετε ἀνάλογον ποσότητα ζάχαρης, κανέλλας, σιγαρί, Κορινθιακῆς καὶ ὁποῖο ἡ κόκκινον κραιό. Ἄμα βράσουν αὐτὰ, ἔχετε μιά γλυκιστάτη κομπότσα μίαν ποὺ ἔχει καὶ ἕνα ἀρώμα ἐλαφρὸ, ἡδύτατο.

Καὶ τώρα τὸ χρώμα καὶ ἡ δροσερότης τοῦ προσώπου σας, κατ' ὅλην τὴν Σαρακοστήν, γιὰ δόσε δὲ νποτεῖσθον. Τρίψατε ἕκατό θερμὰ φραγκοστάφυλα καὶ σουρῶστε τα μ' ἕνα ὑφασμα λευκόν. Νίψτε μ' αὐτὸ τὸ ὑγρὸ τὸ πρόσωπό σας καὶ τὰ χέρια σας καὶ θὰ ῥθετὴ τὴν πρώτῃ σας δροσιὰ καὶ τὴν πρώτῃ ῥοδόστασι. Μὰ θὰ μᾶς πῆτε: — Καλὰ, θὰ ῥοῦμε τὴν πρώτῃ μας δροσιὰ καὶ τὴν πρώτη μας ῥοδόστασι, ἀλλὰ ποὺ θὰ ῥοῦμε αὐτὴ τὴν ἐπὶ τὰ φραγκοστάφυλα; Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα δίνει καὶ ὁδὸς τῆς ἀνεμῶνης. Δίνει μιά δροσιὰ καὶ μιά λάμψι στὸ νποτεῖσθον πρόσωπο, ὅτι πρῶτὸν λουλούδι...

Ἐλάμβανα συνεπὲς μέρος στὶς συναυλίες ποὺ ἐδίδοντο ἀπὸ τὴν μανδολινάτα καὶ τραγουδοῦσα. Ὁ κ. Λαυράγκας ὅταν μ' ἔβλεπε μιά μέρα νὰ τραγουδῶ, ἔμεινε ἀρετὰ εὐχαριστιμένος καὶ μ' εἶπε: «Ὁ κ. Λαυράγκας, ποὺ διηθῶνε ὁ ἴδιος, ὡς κορίτσι, ἐκεῖ ὅμως εἶχα πολλὰς ἀπογοητεύσεις. Ὅταν τῆς ἡμέρας μὲλὶ τοῦ θιάσου διὰ λόγους οικονομικούς, ὁ πρῶτος ποὺ κοίταξε ἡμουνα ἐγὼ ἂν καὶ λεγομύνα... Οἱ κ ο ν ο μ ῖ δ ῆς! Ἀπελπισθεὶς ἀπ' τὴν κατάστασι αὐτὴ ἀπεφάσισα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν. Καὶ σὲ λίγο καιρὸ βρέθικα στὴ Βάρνα τῆς Βουλγαρίας μ' ἕνα Ἱταλικὸ θίασο. Πολὺ γρήγορα ὁμῶς—ἦσαν γοῦρα μὲ ὡς φαίνεται, σκόρπισε κι' αὐτός καὶ προσελήφθην στὸ θίασο τοῦ Βασιλεῖαδῃ, μὲ τὸν ὁποῖον γυρίσαμε πολλὰς πόλεις τῆς Βουλγαρίας. Ἐνθυνοῦμαι—θὰ μείνῃ ἀληθινόν το αὐτό, — ὅτι ἐπαιζα στὴ «Γκολφ» τὸ ρόλο τοῦ ἀρχιστέλλικα, στὶς δὲ Σαράντα ἑξαμύρια καὶ ὀκτώδεκα φονὲς στὰ διαλείμματα βήρικα, —ἐπειδὴ ἔκλειπε καλὴ φωνή,—καὶ τραγουδοῦσα μιά ρομάντζα ἀπ' τοὺς «Παλιότερους» μὲ μουσικὴν ὑπόκρουσι... σαντουριού καὶ γκαγκάλας!... Τὴν ὥρην σὰς πῶς ὁμῶς κατὰστασι βρῖσκονταν τότε τὸ θέατρο, σὰς ἀνέμεινε ὅτι ἄλλοτε ἔκανα τὸ βαρύνον, κι' ἄλλοτε τὸν ὑπαστό! Ἀναμνήτων περιστάσεων. Ἐπειτα τέλος, ἀπὸ μιά μακρὰν, πολυτάραχῃ ζωῇ, ῥθε στὴν Ἀθήνα, καὶ προσελήφθην στὸ Ἑλληνικὸ μελοδράμα, στὸ ὁποῖον καὶ ἐργάζομαι μέχρι σήμερον.

Εἰς τὸ πρῶτον: Ἀνεκδοτὰ τῶν κ.κ. Νικ. Λεβιδῆ, Γ. Π. Ἰλίου καὶ Περικλῆ Γαβριηλίδου. Ὁ κ. Λεβιδῆς καὶ ὁ πρῶτος δεξιότης του ποὺ πρέπει νὰ... διοριθῇ σὺν μεγάλῳ πρέσβει στὸ Βερολίνο!... Αἱ ἐκλογαὶ καὶ οἱ κομπάρσοι. Τὰ παράπονα τοῦ Κόλλια. Ὁ κ. Ροῖλὸς καὶ τὸ πρῶτον τὸ μακαρίτη... ποὺ δὲν μοιάζει. Πῶς ἔσονται κατὰστασι μιά γελοιογραφία. Ὁ κ. Γαβριηλίδης καὶ τὸ θέατρο. Πῶς τὸν ἐπῆραν γιὰ... τρελλόν! Καὶ πῶς ἔσονται στὸ «Μεῦργο» τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐπιβεβαιωμένος καὶ χοροφυλάκων, σταλέντων νὰ τὸν συλλάβουν. Ἀλλὰ ὅσον στὴ Σμύρνη κ.λ.π. κ.λ.π.

ΓΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

ΤΟΥ ALBERT DELPIT

Μόσχαε γιὰ ἕνα ποὺ ἔκλεφε στὰ χαρτιά, καὶ ποὺ σκοτώθηκε μέσῃ στὴ λείαχ τοῦ τζόγου στὸ Παρίσι. Ὁ καθέννας διηγεῖται μιά ἱστορίαν. Μόνον ὁ λοχαγὸς σιωποῦσε. — Λοιπὸν μονάχα σεῖς δὲν θὰ διηγηθῇτε τίποτε; τὸν ῥώτησαν.

— Ἄν ἐπιμένετε... — Βεβαίως. — Ποῦ καλὰ... Σὰς εἰδοποιῶ ὅμως πῶς ἡ ἰδική μου ἱστορία δὲν μοιάζει καθόλου μὲ τίς δικές σας, γιὰτί ὁ κλέφτης μου δὲν ποτέ νουσιμαστέται.

— Τόσο τὸ καλλίτερο, σὰς ἀκούμε... Λέγετε. — Ὁ λοχαγὸς ἀναφε τὸ τοιγάρ του καὶ ἀκούμπισε ὄρθιος στὸ ἔλατο τοῦ σαλονιοῦ. Τὸν πλησίασαμε ὅλοι μὲ μιά παιδικὴ περιέργεια. — Εἶνε ἕξ χρόνια τώρα, ἄρχισε νὰ διηγεῖται ὁ λοχαγός. Τὸ πῶτα μὲν ἐστάθμευε σὺν Μ... μιά πληκτικὴ κομπόσι ποὺ δὲν ἔπαιξε καμμίαν διασκέδασι. Ἀγαποῦσα τὸ θέατρο, μὰ ἐπειδὴ ἐπαιζέκε ἕνα κατὰ-κοινὸν τρίτης τάξεως, Ἄμα τελείωνε τὴν ἑρμηνείαν μου, μὴ γνωρίζοντας τί νὰ κᾶνω, συνείδησα νὰ πληρώσω κάθε βράδι στὴ λείαχ τῆς πολίτης, τὴν μὴν ποὺ ὑπῆρχε ἐκεῖ. Σ' αὐτὴν δὲν χαροπαίζανε πολὺ, παρὰ στὰ τρία μεγάλα πανηγύρια ποὺ διαρκοῦσαν ὀκτὼ μέρες τὸ καθένα.

Ἐνα ἀπόγευμα τὸ φθινόπωρον, σὺν ἀρχὴν ἑνὸς πανηγυριοῦ, πῆγα ἐνῶσις στὴ λείαχ. Πολλὸς κόσμος ἦταν μέσῃ, πλοῦστοι κυριαιαὶ ποὺ σπανίως ἐρχόντανε σὺν πόλιν, καὶ μερικοὶ ἐντόκοι ἀριστοκράτες ποὺ σπάνια βγαίνανε ἀπ' τὰ μέγαρα τους. — Σήμερον θάγουμε γερό παιχνίδι, μοῦ εἶπε ἕνας γνωστός μου διὰ διασκέδασι καλὰ.

Κίτταζα τὴν μπάχα καὶ ἀπόρροα. Τὴν κρατοῦσε ἕνας νέος εἰκοσι δυὸ χρονῶν ποὺ τὸν γνώριζα ἐξ ὄψεως. Μ' ἐνδιέφερε γιὰτί ὁ πατέρας του εἶχε σκοτωθῇ ἡρωϊκά στὴ Μαγεντία. Τοῦ ἄφρισε μικρὴ περιουσία μὰ δοξαζόμενον ὄνομα. Ἦρχετο σπανίως στὴ λείαχ καὶ ποτὲ δὲν ἔπαιζε. Ἀπόρροα λοιπὸν σὺν τὸν εἶδα νὰ κρατῇ μπάχα καὶ μὴ γεγῆ, γιὰτί τὰ ναπολεόνεια καὶ τὰ χαρτονομίσματα καλεῖσθονταν ἄφθονα μισοστά του!

— Πόσο εἶνε ἡ μάχα; ῥώτησε κάποιος.

— Ὁ! εἶπεν ἕνας χοιρὸς χηματαίας, ὁ κύριος Ντε Μαρτέν εἶνε τυχερός μορεῖ νὰ κρατήσῃ καὶ μπάχα σ' ἀνοίξει.

Ὁ Ντε Μαρτέν ἦταν ποτὶς χλωμὸς καὶ τὰ μάτια του μοιζάταν σὺν τῷ τρελλῷ.

— Μπάχα σ' ἀνοίξει! μουρμουρίζε. Αὐτὴ ἡ φράσις τοῦ ἔφερε γροσσουζιά κι' ἀτυχία! Δέκα φορὲς ἔπαιε σὺν οἰσὶ: καὶ μετὰ ἕνα τέταρτον ἡ μπάχα σαρώθηκε!... Ἐνας ἄλλος παίχτης πῆρε τὴν μπάχα καὶ τὸ παιχνίδι ἔξακολουθοῦσε μὲ τὸν ὅσον καὶ πάθος, ποὺ ἄρχισα κι' ἐγὼ νὰ παίζω σὺν τῷ ἄλλῳ. Δὲν εἶχε πιά ὅτι γῶργ στὸ τραπέζι καὶ ἐπαιζα ὄρθιος, κρατῶντας σὺν τῷ καπέλλῳ μου. Μέσῃ στὸ ὁποῖον ἔρχετο τὴ λείαχ ποὺ ἀδύνατον ἀπὸ λεφτὸ σὲ λεφτό. Τὸ παιχνίδι εἶχε φέσει σὺν τῷ οἰσῷ τῆς νεογιστικῆς σὺν κάποιος μου φώναζε:

— Σὰς κλέβουν, λοχαγέ!

ἔκανα μιά ἐμφύση καὶ ἀπότομη χειρονομία καὶ τσάκωσα ἕνα χέρι. Ἦταν τὸ χέρι τοῦ Ντε Μαρτέν ποὺ ἔσφιγγε ἕνα χιλιδρικο ποὺ μοῦχε κλέφει μέσῃ ἀπ' τὸ καπέλλο μου!

Τὸ πρόσωπο τοῦ δυστυχισμένου νέου εἶχε σπασμούς ἀπ' τὴν συγκίνησι. Τοῦ ἔρχετο μονάχα μιά ματιά καὶ εἶδα πῶς τὰ μάτια του γοργαλοῦσαν ἀπ' τὴν τρομάρα. Τότε σκέφθικα νὰ τὸν σώσω. — Ὁ κύριος Ντε-Μαρτέν ἔχει δικίον, εἶπα ἡσυχα καὶ σὺν ἀποφασί ποὺ ἐκμύησαν νὰ ποῦν τέτοια κατηγορία γιὰ ἕνα νέο ὀάνκι! Εἶπεθα συντρόφοι καὶ πῆρε τὰ χρήματα ποῦχε ἀνάγκη! Τὸ πρόσωπο ποὺ φώναζε ἤρθε πρῶτῃ φορὰ στὴ λείαχ καὶ δὲν πῆρε τὸν Ντε-Μαρτέν. Ἐπειδὴ οἱ παίχτες ἦσαν σεριμωμένοι ἐκεῖ ἐν τῇ ῥῇ νὰ μπαινὶν στὸ καπέλλο μου καὶ νόμιζε πῶς πρόκειται περὶ κλοπῆς.

Τότε ὁ ἄνθρωπος ποὺ φώναζε ζήτησε συγγνώμην ἀπ' τὸν Ντε Μαρτέν καὶ τὸ παιχνίδι ξανάρχισε, μὰ ὁ Ντε-Μαρτέν ἔφυγε. Τρεῖς μέρες περῶσαν χωρίς νὰ μᾶθω τίποτε καινούργιο γι' αὐτὸν τὸν νέο. Ἦταν πολὺ φοινὴ καὶ ντελέπει νὰ μὲ δῇ. Ἐγὼ σάφοντας αὐτὸν ἔδωσα τὴν ὑπόληψιν τοῦ πατέρα του, ἐνὸς νεογίου στρατιώτου. Μὰ εὐρίσκα παρὰ τὸν δὲν ἤθε νὰ ἐπαιρησθῇ.

Ἐνα βράδι ὁ ἐμπειρὴς μου ἤρθε καὶ μοῦ εἶπε πῶς μὴ νὰ μὲ περιμένε στὸ σαλόνι. Ἦταν μιά γυναίκα ὡς σαράντα ἔτη χρονῶν μὲ πρόσωπο ἥσυχο καὶ περήφανο καὶ τίμιον ἄλμα.

— Εἶμαι ἡ κυρία Ντε Μαρτέν, μοῦ εἶπε ὁ γιός μου ποὺ τὰ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἀγάπη, πῶς μ' ἐκούρασε καὶ πῶς ποθῶ ἀκόμα νὰ με λικνίσῃς ὡς τὰ φτερά σου ἐπάνω, ἀπ' τῆς ζωούλας σου νὰ πῶ τὸ μυσθόλο σόμα φαρμακερὸ χυμὸ γιὰ νὰ πεθάνω.

Γνωρίζω πόσον ὕπουλος εἶνε γιὰ μένα ὁ χρόνος κι' ὁ ἀνεμὸς ποὺ γλυκοπνέει τώρα καὶ τὴν γαλήνη ποὺ μεθ' αὐτὴν ἀνεπάρῃ ὁ πόνος, ὁ στεναγμός, ἡ τρικυμία καὶ ἡ μπόρα.

Μὰ τί με νοιάζει ἡ ἀπαισία ἡ γνώσις τῶν πραγμάτων ποὺ με γοντεῖνε μὲ καιροὺς καὶ χρόνια; Μ' ἀρκεῖ ποὺ ζῶ σὺν ὄνειρο σὲ κόσμους ὁραμάτων καὶ τραγουδῶ μὲ κύκλους καὶ μ' ἀπὸδόν.

Πουλὴν γλυκοκέλαδο, ποὺ φτερουγίζει πλάνο, ἀνέμωσα ὡς τὰ ἐρείπια μὲ τὸ ὑγρὸ τοῦ χροῦδι καὶ κάποτε συντροφιστὸς ὡς τὰ κυπαρίσσια ἐπάνω τοιζίζεις τόσον ρυθμικὰ τὸ ἐρωτικὸ τραγούδι.

Ὅταν ἡ χειμωνιάτικη πνοὴ σιμά σου φτάνει κι' οἱ κάμποι κοινοῦνται βουβοὶ κάτω ἀπ' τὸ κρύο χιόνι, σὲ ποῖα φώλιτσα ἀπάνευθεν θὰ σβῇσῃ θὰ πεθάνῃ αὐτὸ τὸ θεῖο τραγούδι σου ποὺ τώρα με σκλαβώνει;

Σὺν ἕνα θεῖον ὄνειρον ὁ νοῦς μου τριγυρίζει σὺν κλίνῃ σου ποὺ ἀνέειρεν κοιμᾶσαι, ἀγαπημένη, ὁ ὕπνος σου εἶνε ἀετράχος γιὰτί σὲ νανοῦρζει τὸ μυστικὸ παρὰ ποῦ ἀπ' τὴν ψυχὴ μου βγαίνει.

Ἔτσι, ὡς τὰ χρόνια τὰ παλὰ, ἡ ἄφρη ἀπεκοιμᾶτο σ' ἕνα κρεββάτι ἀνδρόπαροτο ὡς τοῦ Παρνασσοῦ τὰ πλάγια καὶ γῶργ τῆς σὺν ὄνειρο μαγευτικὸ ἐπλανᾶτο τοῦ Φοῖβου τὸ παρὰ ποῦ μεσὸ ἀρμονία καὶ μύγια.

Πέτρος Σητεριάτης

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΤΙΚΙΑΣ

Δὲν κλαίω τὴ μάννα ποὺ τὸ γιὸ δὲν θὰ τὸν ξαναδῇ, οὐτὲ τὴν ἑρμὴν ἀδελφὴ πᾶναι τὴ σκέπῃ βάφει, δὲν κλαίω τὴ χήρα πᾶναι μ' ἀχρόνιαγο παιδί, μόν' κλαίω τὴν ἀγαπητικίαν ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κλάψῃ!

Ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ φορεθῇ στὰ μάγουλα ἡ καφερὴ μὰ πρέπει νὰ χαμογελά μὲ τὴν καρδίαν καμμένη: Δικὸν δὲν ἔχασε! Κανεὶς δὲν τὴν παρηγορεῖ, καὶ μὲ τὸν πόνο μυστικὸν σὺν τῷ ἔργο κατεβαίνει.

Γ. Ἀθανάσιος

διηγήθηκε ὅλα καὶ ῥθε νὰ σὰς εὐχαριστήσω, γιὰτί ἐσώσατε ἀκεράσια τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας μου.

— Κυρία, παρακαλῶ... — Ὁ γιός μου ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ μιά γυναίκα ποὺ τοῦ ζῆτοσε πάντοτε χρήματα. Καταστράφηκε ἐξ αἰτίας τῆς, ἐπαισε καὶ ἔλασε. Τὰ λοιπὰ τὰ ξέρετε.

Πολὺ στεναχωρέθηκε βλέποντας τὴν λύπη αὐτῆς τῆς εὐγενούς κυρίας ποὺ ἀεκοῦσε ὄρθια μπροστὰ μου μὲ μάγουλα μάτια δακρυομένα.

— Μιά τρελλὰ τῆς νεότερης κυρίας, ἐπιθόρρησα. Θὰ δῶ τὸν γιὸ σας καὶ θὰ τὸν μαζέψω. — Ἐκείνη κούνησε σοφὰ τὸ κεφάλι της.

— Δὲν θὰ τὸν δῶτε, λοχαγέ. Κατέχευθον σὺν ναυτικὸ ὡς λοχίας καὶ δὲν ῥθε εἰς τὴν πατρίδα νὰν ἔφθνε γιὰ τὸ Τογκίν.

Ἐπειδὴ ὁ γιός μου ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ μιά γυναίκα ποὺ τοῦ ζῆτοσε πάντοτε χρήματα, καταστράφηκε ἐξ αἰτίας τῆς, ἐπαισε καὶ ἔλασε. Τὰ λοιπὰ τὰ ξέρετε.

Πολὺ στεναχωρέθηκε βλέποντας τὴν λύπη αὐτῆς τῆς εὐγενούς κυρίας ποὺ ἀεκοῦσε ὄρθια μπροστὰ μου μὲ μάγουλα μάτια δακρυομένα.

— Μιά τρελλὰ τῆς νεότερης κυρίας, ἐπιθόρρησα. Θὰ δῶ τὸν γιὸ σας καὶ θὰ τὸν μαζέψω. — Ἐκείνη κούνησε σοφὰ τὸ κεφάλι της.

ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΩΝΑ

— Καλλίτερα να πέθαινα, γιατρέ, παρ' όσον σημαδεμένος !
Και εγγύριζεν ο λοχίας στο στενόμακρο κρεβάτι του, κι' ετρί-
ζανε τα σίδερα της κλίνης. Ήταν ένας τετράπηλος λεβέντης και
γιωμάτος, με μία νόστιμη ανδρική μορφή, που ο ήλιος την είχε
ξεροκοκκινίσει, σαν καρβέλι σιταρένιο. Τόν έπονούσε κανέναν ή
καρδιά, να βλέπη τέτοιο

Μιά όριδα του έσπασε το χέρι...

σα, σαν να έσκυβαν πρωί-πρωί, διά τους πληγωμένους να ρωτή-
σουν, και τά σπουργίτια θερμανθέντα από το ζωογόνο φως, έ-
τσιβιζαν με μία τρελλή χαρά απ' έξω.

— Άντεν ήλιος, ήλιος ήμερα, ελπεν ο λοχίας, παραπονούμε-
νος, κι' έγώ να είμαι στο κρεβάτι ! Δεν Τρυπήσανε τα κόκαλά μου πειά ! Σάν
την λεγώνα τόσες μέρες. Βρέ Τσατσα-
ρούλα κι' έκάλεσαν έναν ευζώνο, χαλαίνον-
τα άκόμα από το τραύμα—για δός μου τόν
καθρέφτη μου, μωρέ !

— Περαιστικά άμα γίνονται, λοχία μου,
και όλα λησιμονούνται !

Τού ελπε μία λευκή και κρύα, σάν για-
ούρτι με ζάχαρι, νοσοκόμος που έμπηκε...

— Παρηγοριά στον άρρωστο, όσο να
βγύ ή ψυχή του, ελπεν ο λοχίας μειδιών
πικρά και ξανάπεσε στο στρώμα.

— Αχ ! Τούτο το κρεβάτι θά με
φάη !...

Κ' έπειτα εγειρόμενος με κάποιον πει-
σμα.

— Σακάτης δεν την θέλω τη ζωή. Καλ-
λίτερα το έχω να πεθάνω.

Και παρεδόθη εις κάποιον ρεμβασμόν, κυττάζων την ήμιακήν
άκτινα, μέσα εις την όποιαν ιδριόσαν μυριάδες μικροσκοπικών μο-
ρίων, σάν σμήνη κόσμου παλαιού και όραιοι, ψυχίτες χρυσοκόκ-
κινες, χρυσοπράσινες, κι' ολόχρυσες και ασήμογιάζες και βυσσι-
νιές, πραγματών, προσώπων, και καιρών και άναμνησεων που έχο-
ρευαν στα μάτια του, τόν αιώνιον της ζωής χορόν, της φθοράς
και της άθανασίας !...

Ήταν ένα παιδί από τα μέρη της Καρδίτσας, λοχίας τών ευζώ-
νων, Κολώνας τ' όνομά του. Οί ευζώνοι, που σάν άρχαιοι Έλλη-
νες αγαπούν τά όραιο σώματα, κλαίγαν όταν τόν είδαν να πέφτη,
να γερμίζεται σάν έλατο που ξεριζώθηκε, σάν ένας Θεός, που
πέφτει...

Είχε κτυπηθεί με σφαίρα εις το στήθος. Μά αυτός έβαλε και
τοδ βουλώσαν την πληγή για να μιν τρέχη το αίμα, τού την βου-
λώσαν με πανάκια, σάν να βουλώναν πυρό βαρελιού, που θυμωμένο,
κόκκινο, σπικτόζο το κρασί, ζητάει διέξοδο να φύγη, και όρθιος,
σάν κυκαρίσει λυγρό, έτράβηξε πάλι έμπρος, φωνάζοντας και τους
λοιπούς ευζώνους, να τόν ακολουθήσουν:

— Άπάνω τους, παιδιά ! Μαζί μου, παλληκάρια...

Δέν έκαμε βήματα πολλά, μά μία όριδα τού συνέτριψε το χέρι...

Έπεσαν ο Κολώνας κατά γής, οί ευζώνοι μεθυμένοι από τόν
κόκκινο της μάχης το μεθύδι, τρελλοί, άβάσταγοι από την όρμή,
τόν δρασκελούσαν και περνούσαν σάν σίφουνες, που στορβιλίζεται
και ξεριζώνει και θερίζει, και για μία στιγμή βοήθησαν επάνω
στο ψηλό, τ' άπάτητο βουνό, πηδώντας από κοτρώνι σε κοτρώνι,
σάν άγριοκάτσικα, τουφεκίζοντας και κυνηγώντας Τούρκους.

Από εκεί, άλλη διαταγή τους έστελλε σε άλλο μέρος μακριά,
και έτσι έμεινεν ο λοχίας κάτω στη βουνοπλαγιά, μέσα στα ματω-
μένα χορτάκια, που έφρισαν, θαρρείς, από τα βογγήτα και τους
άναστεναγμούς εκείνων που πεθαίνουν.

Κανέναν δεν ήθε για να τόν σημάση από εκεί, και έμεινε δυό
μέρες, σερνόμενος μέσα σε χαράδρες και κρημνούς, για να φύη το

νοσοκομείο. Έκει άπάντησε και άλλους πληγωμένους, σάν κι' α-
τόν, στο αίμα βουτηγμένους, και άλλους σπρωγόμενους επάνω σε
ένα δρόμο, όπου τους βρήκαν κάτι εφοδιοποιοί και τους έπλη-
σαν στο νοσοκομείο. Τόν Κολώνα που ήταν λαβωμένος πειά βαρελιού,
τόν πήγαν εις την Βέροια. Οί γιατροί του Αιγυπτιακού Στρατού
έβαλλαν τά δυνατά τους να τόν γιάνουν... Μά ή πληγή του, ήταν
αγιάτρευτη... Κι' ένα πρωί τού είπανε, πώς θά τού κόβανε το χέρι
γιατί άνεπτόχθη «τέτανος», που άργησε να έλθη στο νοσοκομείο...

— Δεν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

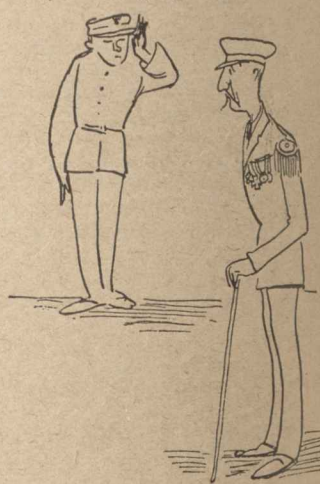
— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

— Δέν με σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεται να ζήσης...

ΤΟΥ Χ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Έκαμαν επίσκεψιν ο βασιλεύς

Τ' έχεις, καυμένη πλάτανε ;
και οτέκεις μαραμένος,
δίχως νερό, δίχως δροσιές

Τό ήνευρα ο μαυρός, μά τώρα το λημονήσα... Τό ελπα. Έτοῦτο
το κρεβάτι θά με φάη !

Και έβυθίσθη εις την άγωνία πάλι, στους κόσμους τούς άόρα-
τους που έβλεπε, στη νέα ζωή που πετούσε ή ψυχή του.

Οί ευζώνοι ούτε κινήθηκαν, ούτε μίλησαν, σάν να κοκκαλώσανε
εκεί στη θέσι τους, έπάνω...

Τήν άλλη μέρα το πρωί, ο Κολώνας ήταν καλλίτερα όλιγο...

— Πήρε και ξαστερόνει, έμουρμούρισε και έπειτα, σάν να τις
έβλεπε πρώτη φορά, ρώτησε για τις νοσοκόμες :

— Τόσες όμορφες γυναίκες, γιατί τις έχετε έδω ;

— Σοι άρέσουνε ;

— Μμμμμμμ... Πολύ. "Άσπρες κι' άφράτες, σάν το φρέσκο το
τυρί... Και περιποιητικές, κι' ευγενικές, καλές σάν άγγελιοι, γιατρέ
μου...

— Αυτές τις έχουμε, τού ελπεν ο γιατρός, να σάς κάνουνε καλά
κι' έπειτα να σάς τις δώσουμε γυναίκες...

Κούνησε το κεφάλι του και έμεινιωσε με πίκρα:

— Είμαστε τόσοι πολλοί ήμεεις οί ευζώνοι... Ούτε ένα «μου-
κού», δεν πέφτει στον καθένα... Και έπειτα που ζούν στα "Α-
γασα, αυτές ;... Θά τις μαράνη ή κακοζωή κι' ο πάγος, σάν λου-
λούδια...

Και σάν μιλώντας με τόν έαυτό του :

— Δεν πρόφθασα ο μαυρός να παντρευτώ και να χαρώ κι' εγώ
γυναίκα...

Τό πρωί πάλι ο ήλιος ο χρυσός τού έκρουσε το τζάμι και έριξε
έπάνω στην κουβέρτα του πλατιά χρυσή άκτινα. Πάλι ή φρεσκο-
πρίσνης κορφή τόν κρυφοκτύταξαν, πάλι τα πουλάκια λάλησαν,
σάν να κούλωνε διαμάντια... Τό θάλλος της καλής ήμέρας όλους
τους έσωρόντησε κορδωμένη, ορονοζίζουσα, με σηκωμένη την ουρά,
σε άστάλην καμπύλωσι ζωής και σφρίγγους, έμπηκεν ή γάτα μέσα
εις την αίθουσα και πήδησε επάνω στον Κολώνα, στο μέρος που
τό ήλιος φως, πυρπολούσε την φλοκωτή, την κατακόκκινη κου-
βέρτα κι' έσήκωνε ερυθρές χαρές.

— Καλώς την, ελπεν ο λοχίας μειδιάσας κι' ήθέλησε να ση-
κωθεί. "Ελα έδω, ψυμνούλα... ψυμνούλα...

Προσάθησε να άνασηκωθεί, αλλά κατέπεσε βαρύν εις το
κρεβάτι.

— Άχ, δεν μπορώ ο μαυρός, δεν μπορώ !...

Στήλωσε επάνω ψηλά τα μάτια του και έμεινεν έτσι σάν χαϊνός.

— Κατακαυμένα έλατα, ψιθύρισε.

Και έπειτα έστράφη στους ευζώνους.

— Παιδιά, έχετε γειά... Καλή πατρίδα... Φεύγω.

— Τι έχεις κύρ λοχία ;

Πεταχθίκανε εκείνοι ταραγμένοι.

— Πάω τώρα πειά εγώ... Φεύγω, σάς ελπα, φεύγω...

Κ' έκλινε το κεφάλι του, και μία γαλήνη ήμέρωσε το πρόσωπό
του, σάν ή όμορφάδα τού θανάτου να τού το στόλισε, με το τε-
λευταίο μάταιο, τού παλληκαριού στέλιδι.

Ο γίγας έτανύθη ήδονικά εις το ήμιακό φως, κι' έπήδησε κάτω
κορδωμένος.

— Όσο γρήγορα, δεν κάνει κοντά στον πεθαμένο...

Ένώ ή ψυχίτες, γεμάτες φώς, έπαιζαν τώρα πειό γοργά εις
την ήμιακή άκτινα κι' άνέβαιναν σάν με σκαλίτσα ολόχρυση στον
όρανο, μικρές, χρυσές, πολύχρωμες, σκονη από ίριδα, θαρρείς,
μά άλλη ψυχούλα, σάν κι' αυτές, μικρή, λαμπερή, άθωα, άτυχη να
συνδέονταν...

Κι' απ' έξω γλυκοκτυτάζαν τά κλαριά, κι' έσίβιζαν, μεθυμένα
από ήλιο, τά σπουργίτια...

Σταμ. Σταμ.

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Όπως άνεκάλυψαν τελευταίως οί ειδικοί ο Νέος Κόσμος όνο-
μάται "Αμερική, όχι πάντως έκ τού όνόματος τού "Αμερικού Βε-
σποινίου, Φλωρεντινού θαλασσοπόρου έρευνησαντος την άνακαλυ-
ψήσαν παρά τού Κολόμβου ήπειρον. Όπως έπιμένουν ούτοι το
όνομα "Αμερική εις εν ιδιόμορφο και προήλθε εκ των διαλέκτων των
απάρχοντων της εν λόγω ήπειρου σημαίνει δε «χώραν τού άνέμου».

Υπάρχει μάλιστα στην "Αμερική φυλή "Ερυθροδέρμων φέρουσα
το όνομα "Αμερική, που σημαίνει "Αμερική, ή "Αλβέρτος. Αυτά τούλάχιστον
άνακάλυψαν τελευταίως στην "Ακαδημία των "Επιστημών ο "Ιού-
λιος Μάρκ.

Την παρελθούσαν Παρασκευή δεξιώσε μαστίχα παρά τω κ.
και τή κ. Ζαρίφη. Παραυρέθησαν κ. και κ. Α. Λαδοπούλου, κ. και
κ. Γεωργιάδη, κ. και κ. Νεγρεπόντη, κ. και κ. Ψιακή, κ. και κ.
Λοβέρδου, κ. και κ. Φωτιάδη, κ. Βεργιοπούλου, κ. και κ. Πετρίτση.

Οδδέποτε ή "Μεγάλη Βρετανία είχε συγκεντρώσει τόσον
κόσμον όσον το τελευταίον Σάββατον της "Αποκριάς.

Παραυρέθησαν κ. και κ. Μπότσια με μύθη τουαλέτα με
άσημένα κεντήματα, Δις Μπότσια πολύ έμωρφη με κόκκινη τουα-
λέτα, κ. και κ. Α. Μιχαλακοπούλου βέρ άμάντ, κ. και κ. Δ. Λοβέρδου
όμορφη με κίτρινη τουαλέτα, κ. και κ. Νικολαΐδη ρός και άση-
μένο κεντήμα, κ. και κ. Χωροβίτη βέρ-ρός, κ. και κ. Μαλαμίδη μύθ
τουαλέτα, Δις Φιλικού ρός, κ. και κ. Σ. Πεδματζόγλου γρό, κ.
Καθαρή με κόκκινα, κ. και Δις Δεμερτζή μύθ τουαλέτα,
Δις Καλλέργη γρό-μπλε. Λευκές περλε οί τουαλέτες των κ. κ. Σ.
Σταύρου, Λιβεράτου, Ανδριτσάκη, Αφεντούλη, κ. και κ. Χ. Σκουρ-
έ τουαλέτα βελουδένια, κ. Έντου λευκά, Δις Μεζίνη με μπλε και
κίτρινα, Δις Κουλουμπάκη στυλ-ρός, κ. Μπότσια κόκκινα κ. Δροσί-
α άσπρο ζωγραφισμένο ρός, κ. Α. Σταθάτου άσπρο λαμέ, κ. και
κ. Καρακάνου μύθη, κ. και κ. Ο. Παπαγιαννοπούλου με λαμέ χρυσή
τουαλέτα, κ. και κ. Κρίνου μύθη, κ. και κ. Ψιακή ρός.

Η Μονταίν

ΣΥΝΟΤΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Τ. Ρ.

Μία έκλεκτή "Αθηναία της όποιάς ή παρουσία θεωρείται άπα-
ραίτητη εις κάθε έκλεκτή κοσμική συγκέντρωσι, ή όποια έχει ως
μοναδικόν προορισμόν και σκοπόν τόν χορό, και συγχρόνως επιδιώ-
κεται φοβερά ος κάθε φιλογολικήν συγκέντρωσιν' έχει και εξαιρετι-
κήν μόρφωσιν, είναι πολύ έμωρφη, τύπος σαγηνευτικής κρεολής
εκτάκτως συμπαθητική, και την διακρίνει μία εύγενεια ξεχωριστή.
Τελευταίως ήτο στο Παρίσι και οι τουαλέτες της φέρουν την
σφραγίδα των νεωτέρων μοντέλλων.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

"Η εκ Παρισίων άφιξις της έκλεκτής καλλιτέχνιδος κ. Μαρίας
Βαλαμάκη συνετέλεσε εις το να δοθ ή διαφορετική κατεύθυν-
σις εις τας κοσμικές συγκεντρώσεις και να κοπάση για όλίγον ο
χορός.

— Προς τιμήν της κ. Μαρίας Βαλαμάκη έχουν ήδη προανα-
γγείλ η τρεις καλλιτεχνικάι προσεπεριδεις, ή πρώτη την προσεχ-
όντα παρά τή κ. Μαρίκα Κοτοπούλη-Χέλην εις την άριστοσυγ-
ματική έπαυλίν της. "Αλλη παρά τω κ. και τή κ. Α. Μεταξά όπου
θά παρενρεθ ή και πολύς "Αθηναϊκός κόσμος. Επίσης και παρά τω
κ. και τή κ. Λιβεράτου.

— Η "κλιτύρ" της άποκηράτικης κινήσεως όπως κάθε χρόνον
εγένετο και φέτος στα διάφορα ντάνσιγκ όπου συνωθούντο μέχρι
άσφύρας από της 11ης μέχρι πρωϊών ώρών, όχι μόνον οί χορεύον-
τες, αλλά και οί καθήμενοι.

— Και μία επιτυχής έμπνευσις σ' ένα από τα όραιοτέρα "Αθη-
ναϊκά σπήτια, παρά τω κ. και τή κ. Ν. Νικολαΐδη, παρετέθη «σου-
πέ» με όλίγον και έκλεκτόν "Αθηναϊκόν κόσμον' ή πρόσκλησις ήτο
άκριβώς για το μεσονύκτιον, και κατέληξαν εκεί όσοι είχαν ρίξει μία
μάτι στα κυριώτερα κοσμικά κέντρα, και τους έπερίμενε θαυμαστό
κοιτόφρο, άναμμένα τζάκια, σουπέ εκτάκτως έκλεκτόν και ποιικίλον.

— Η οικοδόσποινα κοιμωτάτη έφερεν τουαλέτταν «Δελόγκ»
από ζωρζέτ φρυσιτά σε φόντο ρός γαυρισμένη με την πρέρση,
και έδεχετο τους κεκλημένους βοηθούμενη υπό της όμορφάτης θυ-
γατρός της, ήτις έφερεν θαυμασίαν τουαλέτταν από ρός και άσημέ-
νια τοίλια «στύλ» σε φόντο λαμέ άσημένιο.

— Μεταξύ των κεκλημένων ήσαν κ. και κ. Ζαρίφη τουαλέττα
κοιμή μύθη, κ. και κ. Σκαναυί τουαλέττα θαυμασία πρίσνα κεν-
τημένη άσημένια, κ. και κ. "Αποστολίδη τουαλέττα κόκκινη κεντη-
μένη άσημένια, κ. και Δις Πορρωτή τουαλέττα κατάλευκη ζωρζέτ
στύλ κεντημένη πέρες και στράσς, κ. και Δις "Αλ. Δημητριάδη του-
αλέττα όμορφη από μουσαλίνας σε ζωρζέτ φόντον ρός, κ. και
κ. "Εμπερίκιστ τουαλέττα μύθη στράσς, κ. και κ. Ζάννου τουα-
λέττα σικλαμέν και άσημένια.

— Μία συντροφία από πειρότους και κολομαίνες με κοκέττα
μεταξοτά κοστούμια, εκόμισαν ζωηροτάτην τζάζ-μπάντ και ή πα-
ρουσία τους συνετέλεσε σε πανδαμόνιον κερϊού. "Αγανακτίσας
μεταξύ αυτών κ. και κ. Γ. Θανασά κολομαίν, κ. και κ. Μ. Κ.
ένας περσός έξαισιώτατος, και σιλανέττα άφθεση. Το ρεζό
της όμορφιάς είχε μία κολομαίνα ρός σάντ με πέλωριο γαλά από
τοίλια ρός ή Δις "Ελσα "Αλ. Δημητριάδη.

Την παρελθούσαν Παρασκευή δεξιώσε μαστίχα παρά τω κ.
και τή κ. Ζαρίφη. Παραυρέθησαν κ. και κ. Α. Λαδοπούλου, κ. και
κ. Γεωργιάδη, κ. και κ. Νεγρεπόντη, κ. και κ. Ψιακή, κ. και κ.
Λοβέρδου, κ. και κ. Φωτιάδη, κ. Βεργιοπούλου, κ. και κ. Πετρίτση.

Οδδέποτε ή "Μεγάλη Βρετανία είχε συγκεντρώσει τόσον
κόσμον όσον το τελευταίον Σάββατον της "Αποκριάς.

Παραυρέθησαν κ. και κ. Μπότσια με μύθη τουαλέτα με
άσημένα κεντήματα, Δις Μπότσια πολύ έμωρφη με κόκκινη τουα-
λέτα, κ. και κ. Α. Μιχαλακοπούλου βέρ άμάντ, κ. και κ. Δ. Λοβέρδου
όμορφη με κίτρινη τουαλέτα, κ. και κ. Νικολαΐδη ρός και άση-
μένο κεντήμα, κ. και κ. Χωροβίτη βέρ-ρός, κ. και κ. Μαλαμίδη μύθ
τουαλέτα, Δις Φιλικού ρός, κ. και κ. Σ. Πεδματζόγλου γρό, κ.
Καθαρή με κόκκινα, κ. και Δις Δεμερτζή μύθ τουαλέτα,
Δις Καλλέργη γρό-μπλε. Λευκές περλε οί τουαλέτες των κ. κ. Σ.
Σταύρου, Λιβεράτου, Ανδριτσάκη, Αφεντούλη, κ. και κ. Χ. Σκουρ-
έ τουαλέτα βελουδένια, κ. Έντου λευκά, Δις Μεζίνη με μπλε και
κίτρινα, Δις Κουλουμπάκη στυλ-ρός, κ. Μπότσια κόκκινα κ. Δροσί-
α άσπρο ζωγραφισμένο ρός, κ. Α. Σταθάτου άσπρο λαμέ, κ. και
κ. Καρακάνου μύθη, κ. και κ. Ο. Παπαγιαννοπούλου με λαμέ χρυσή
τουαλέτα, κ. και κ. Κρίνου μύθη, κ. και κ. Ψιακή ρός.

Η Μονταίν

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Αι άπογοιεύσεις του Γαβριηλιδου... Ο Μητροπολίτης Μελενίκου.—
Ο υπερκατονταετής ούζεπότης γέρων.— Μιά μενομαχία του
Γαβριηλιδου.— Τά παπούτσια του Ρωμάνου.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μιά εποχή μάλιστα κατήργησε και αυτά
τά λίγα όπου έτρωγε.
Διαβάσας κάπου, ότι η νηστεία επιβάλ-
λεται εις τους ανθρώπους, για να πεινά-
σουν τα γερά αίμοσφαίρια του σώματος
και να φάνε τα άσθενικά τσιταύτα, και
να καταβροχθίσουν τα μικρόβια, έμενε
τρεις ημέρες έντελώς νηστικός, και την
τετάρτην, έτρωγε μιάν γιοσύνη-
την, έπειτα έμεινε άλλες τρεις
μέρες νηστικός και την τετάρτην
πάλιν, έκανε ένα λουτρόν και έ-
τρωγεν ένα καρπούζι!...

Τό βράδυ, τις περισσότερες φο-
ρές δεν έτρωγε τίποτε άπολύτως!

“Ας έλθωμεν τώρα εις τας ά-
πογοιεύσεις του.

Τό καλοκαίρι του 1915, περιώ-
δευσε εις την Μακεδονίαν «για
ν’ άναπνεύση αντιβενιζελικών άε-
ρα» καθώς έλεγεν.

Η παλαιά Έλλάς έβενιζέλι-
zen τότε, διότι δεν είχαν άρχισει
οι Γάλλοι ακόμη τους άποκλει-
σμούς, της Διευθείς Άστυνομίας, τας καταλήψεις διαφόρων έλ-
ληνικών μερών, και τις τόσες άνοησίες, που έκαμαν όλους τους Έλ-
ληνας ν’ άγανακτήσουν!...

“Από τας Σέρρας ήλθεν εις τόν Σιδηροκάστρον, άκολουθούμενος
από τόν τότε Νομάρχη Σερρών, τόν Ριζοδήμον, του οποίου ή δια-
νοητικότητα του έκαμε έντύπωσιν. (Είπαμε ότι ο Γαβριηλίδης δεν
συναναστρέφεται όποιον και όποιον). Είς τόν Δεμίρ-Ισάα, του σύ-
στησα τόν μακαρίτην Μητροπολίτην Μελενίκου, τόν Παρθένιον,
έναν γίγαντα Ιεράρχην, άγράμματον, αλλά γεμάτον καρδιά, για αυτό
πειό αληθινόν, που μιλούσε επιγραμματικά, για κάθε πράγμα και
τόσο έκφραστικά, που έκανε έντύπωσιν εις τόν Γαβριηλίδην.

— Πού σπουδάσες, Δέσποτά μου; τόν ήρώτησε.

— Είς τὰ... σονακία, τού άπήντησε έκείνος.

Είς τόν Γαβριηλίδην ήρσαν υπερβολικά ή άπάντησις και δεν
τήν λησμονούσε.

Ο Παρθένιος ήτο σωματώδης, δυνατός πολύ, και δασύς ένε-
θουσιάζετο ήλάλαζεν εκ χαράς, που έκανε να τρέμουν τα τάρ-
μα. Φαντασθήτε, λοιπόν, την έκκλησιν του Γαβριηλιδου, όταν ή-
κουσε ότι ο γεμάτος ύγεια και δύναμι γέρων έκείνος Ιερωμένος, δεν
ένήστευσε ποτέ τού κρέας, παρά μόνον στις θρησκευτικές σαρακο-
στές και τις νηστείες, και ότι τού έτρωγε μάλιστα και κατά κόρον,
γεύμα-βράδυ!

Ετοίμασα τότε προς τιμήν του, ένα γεύμα στο «Ζεστό Νερό»
του Σιδηροκάστρου. Στο δρόμο έθαύμαζε την φύσιν σαν μικρό
παιδί ή έπαιζε με τόν Παρθένιον, αλληλοπετροβολούμενοι και άλ-
ληλοβροχόμενοι εις τὰ ποτάμια.

Η φράχτες ήσαν γεμάτες άνθισμένες άγραμπελιες και πορφυ-
ρές, δλάνθιστες ροιδιές.

Ο Γαβριηλίδης δείχνων τού λευκό άνθος της άγραμπέλης παρά
τού καταπόφρου λουλούδι της ροιδιάς, μās ειπε:

Γάμοι! Γάμοι γίνονται γύρω μας, παντού. Η λευκή ή ά-
γνόστη και ή παρθενία παρά τόν πυρίνον, τόν άγριεμένον
όργανισμόν!...

Σ’ ένα χωράφι εκεί δίπλα, ένας γέρος έκανε χωράφι.

Ο γέρος έκείνος, τού όποιον δεν ένθυμούμαι τού όνομα,
ήταν τότε εκατόν δύο έτών. Τού δού είπαμε του Γαβριηλιδου.
Τού φάνηκε παράξενο και ιδιός ή άκμαιότης του γέρου, να
κάνη και χωράφι και μάλιστα να οδηγεί και με τόση σφιγ-
ρότητα, τού βάδεια!

— Για φωνάξε τον, μās ειπε, να τόν δούμε, θά είνε
πολύ περιεργός!...

Σάν έπλησίασε ο γέρος, ο Γαβριηλίδης ειπε:

— Αυτός, είμαι βέβαιος, ο
δεν θά ήπια ποτέ ούζο στη ζωή
του.

Σάν ρωτήσαμε τού γέρου, με
άπήντησε:

— Και μήπως ήπια ποτέ
νερό! Όλο ούζο πίνω!

Ο Γαβριηλίδης έστενοχωρή-
θηκε.

— Άλλο κόσμο σήμαρ
ζείτε, από μέσα μου! μās ειπε.

Γράφομεν άνωτέρω ότι ο
κολώτερον ήταν να ίδι πάρε
και να μιλήσει με τόν Σουλτά-
να, παρά με τόν Γαβριηλίδην. Ο-
δέποτε έφάνηκε σε κοσμο-
συγκεντρώσεις, σε συναυλίες,
σε θέατρα. Ουδέποτε έθεσθη
σε κόσμο, σε περίπαιον. Ποτέ
δεν ήλθε, από μέσα μου! μās ειπε.

Καί όμως ο άνθρωπος αυτός, όταν εξέδιδε τού «Μη Χάνα»
ήτανε κοσμικώτατος, και έκάλυψε μάλιστα και χάποιον σε μου-
σική, αυτός που τόσον άποτροπιάζοιτε τὰ αίματα και τὰ σπλά-
κατόν.

Νά ή επιστολή του, που δημοσίευσε εις τού «Μη Χάνα»
ένας έμπορος, Τσάτσος προσκληθείς σε μονομαχία άπ’αυτόν, ήτοι
«Και επειδή ήρώτησες να δεχθής τούς μαρτύρους μου, να
και επειδή δεν έδέχθης να μονομαχήσής, σε άποκαλώ και θύω
αίτιμον»

Ελάσας Γαβριηλίδην.

“Ας φαντασθώ λοιπόν κανείς την έκκλησιν τών ‘Αθηναίων, ήτοι
πρό 15 σχεδόν έτών, είδαν τόν Γαβριηλίδην σε μιά συναυλία
μικρού δαιμονισμένου βιολιστού του Φλοριζέ.

Όλοι καταπλήγσαν γιατι εύκολόγησαν ήταν από τόν σπαστή-
κανείς εις την ‘Αμβέρσαν, εις τού Σουδάν, εις τας Καναρίους νη-
σους, παρά σε θέατρο.

Ούτε εις τού γραφείο του, δεν μπορούσε να τόν δής.

Έπρεπε, καθώς διηγούνται οι παλαιότεροι, για να γείνης δευτε-
εις τού γραφείου του ν’ άποτανήσής εις πλήθος ύπαλλήλων της «Α-
κροπόλεως» και τέλους να πέσής στα χέρια του Μπαράμπα-Κατα-
τού ξηρακianoύ φουστανελλοφόρου Ρουμελιώτου, ο όποιος σε αλλη
ερώτησι: «Αν ο Γαβριηλίδης είνε μέσος» έβραζε τού χέρι του, που
διπλωτό σελάχι του, και έβγαζε τόν εις τού μαντήλι του πωλητήν
χονδροκοιμένον του καπνόν, καθώς διηγείται ο Παπαντωνίου:

— Ούρ, παιδί, έχ’ κίνα τσιγαρούχαρ!

Τόν Γαβριηλίδην μόνον ο Ρέπουλης και κατόπιν ο Πάπ, ός ήρ-
χισιντάκι της «Ακροπόλεως» και στην καλή οικονομική της έ-
ση και ο άρχιλογογράφος του, ο Σπανόπουλος, κατόρθωσαν να αν-
βλέπουν, μιά μοναχά φορά την έβρομάδα.

Και αυτή τή φορά, δεν ήσαν βέβαιοι ότι θά τόν βλέπαν, μετά
πολλές φορές, συνέρχον εις τού γραφείο του και να βρουν
άντι τού Διευθυντού ταν μιά... επιστολή, εις την όποιαν τούς άνη-
γέλυτο, βιαστικά — βιαστικά, με τὰ Ιερογλυφικά του Γαβριηλιδου
γραμμάτια, ότι τού περασμένο βράδυ είχε μπη στο βαπόρι, φωνάζων
δια τήν Γροιλανδίαν, και ότι «τό φύλλο πρέπει να βγαίνει έμφω».

Ο Γαβριηλίδης χειμώνα, καλοκαίρι, και με τούς μεγαλειώ-
ακόμα παγετούς, εισράζετο εις τού γραφείο του, όρες ολοκλη-
με άνοιχτο παράθυρο.

Πολλάκις οι συντάκται του φορούσαν τὰ έπανωφόρια τους, να
να πάνε στο... γραφείο του.

Ο Γαβριηλίδης άγαπούσε ότι έξυπνο και πρωτότυπο.

Μιά φορά εις την «Ακρόπολι» εισράζετο ο νύν διευθυντής ή
έφημερίδος ή «Σφίγξ» στην Αίγυπτο, Ρωμάνος. Η «Ακρόπολις»
είχεν οικονομικώς στενοχωριάς και ο Ρωμάνος ένοχλούσε συχνά
λογιστήριον, ζητών ιδίως χρήματα για ν’ άγοράση ένα ζευγάρι
υποδήματα. Φαίνεται δε ότι έφθασε και σ’ άπειλές και ά τότε δια-
χειριστής παρεπονέθη εις τόν Γαβριηλίδην, όστις άν και αλλή-
ητο επαναστασιακά χαρακτήρος, δεν χώνευε όμως καμμίαν έπαι-
στασιν εις τήν «Ακρόπολιν». Και πάνει μιά και δύο άπολιες ή
γράφος της Ρωμάνου.

Ο Ρωμάνος, μόλις έλαβε την άπόλυση του, τού κάλεσε
άπάντησι:

— Κύριε Διευθυντή,
«Τώρα που τριψήσαν τὰ παπούτσια μου, τώρα που εί-
ναι...»

Μετά τιμής Α. Ρωμάνου.

Τόσο έξυπνη έφάνηκε ή άπάντησις αυτή εις τόν Γαβ-
ριλίδην, που άνεκάλεσεν άμέσως την άπόλυση, διέταξε να
άγορασθώ και να τού δωρηθώ εκ μέρους της «Ακροπόλεως»
ένα ζευγος παπούτσια, να έξευρεθώ τρόπος να παρη ό Ρω-
μάνος όσα τού καθυστέρουντο και να τού ασηθή ό μισός
(Ακολουθεί)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Μαγδαληνή πέρασε τὰ χέρια της κάτω άπ’ τις μισχάλες του
Φλορεστάν, ή Ίωάννα τόν έσήκωσε άπ’ τὰ πόδια και τόν μετέφε-
ρεν ή χωρίς δυσκολίες, στο σπίτι, όπου τόν άπόθεσαν στο κρεβ-
βάτι που είδαμε.

“Να άναπνευ ύστερ’ άπ’ τού δύσκολο αυτό έργο, δυνατοί χυποί
άναψαν στην έξωπορτα.

Η Ίωάννα έτρεξε στο παράθυρο.

— Είπε ο λοχαγός!... φώναξε έκπληκτη και γεμάτη χαρά.

— Πως λοχαγός; ρώτησε ή Μαγδαληνή.

— Αυτός που πληρώσε αυτόν εδώ τόν ευπατρίδη, άπάντησε ή
Ίωάννα κοκκινίζοντας.

— Τι θέλει;

— Τόν πληγμένο του βέβαια, γιατί έχει μαζί του δύο βαστά-
χες ν’ ένα φορετό, ειπε ή Ίωάννα, κ’ έκανε να κατεβεί για ν’ ά-
ναψή τού λοχαγού. Άλλά ή Μαγδαληνή τήν έμπόδισε.

— Πως! ειπε ή Ίωάννα με πείσμα, δεν μ’ άφήνεις να πάω
ν’ άναψή;

— Όχι.

— Τι θέλεις να κρατήσεις στο σπίτι σου τού δυστυχισμένο
αυτό τραυματία;

— Να.

— Παράδοξο μού φαίνεται άπόψε, άγαπημένη μου. Ένδιαφέ-
ρεσαι να ένα έτοιμοθάνατο άγνωστο. Άλλά έτσι τόν καταδικά-
ζεις σ’ άρεστο θάνατο. Δε συλλογίζεσαι ότι εδώ μέσα θά τόν λεί-
πουν όλα τὰ μέσα. Ποιος θά τόν φροντίσει; Έγώ; Όχι βέβαια,
γιατί έχω τού σπίτι μου ούτε και σύ βέβαια, γιατί είσαι ύποχρεω-
μένη να βρίζεσαι όλο τόν καιρό στο μέγαρο της Θού-
ρης.

— Αδιάφορο... θά φροντίσω εγώ γι’ αυτόν... μείνε
ήσυχη...

Ο δόν Ραφαήλ χτυπούσε έντονωμεταξύ χωρίς να
κουράζεται, πράγμα που έρέθιζε την Ίωάννα.

Αί λοιπόν, έξηκολούθησε, ξέρεεις ότι αυτοί σου
αί τράποι με βάζουν σε πολλές σκέψεις. Για πές μου,
ήλθες, πρώτη φορά σήμερα βλέπεις αυτό τόν ευπα-
τρίδη;

— Σοι τ’ όρκίζομαι ναι, άπάντησε ή Μαγδαληνή.

— Τότε δε μπορώ να καταλάβω πιά τίποτε. Μέσα
ν’ αυτό τού σπτι είνε κρυμμένος ένας θησαυρός και
ση μάλας σ’ αυτό έναν ξένο, πράγμα που θά σ’ έμ-
ποδίζει στις άναζητήσεις σου, ένφ’ εσύ ή ίδια μου
έλεγε πρό όλίγου ότι βιάζεσαι να βρεις αυτό τού χρη-
σίμου, και κάθε μέρα άργοπορίας μπορεί να έχει ως
συνέπεια μεγάλα δυστυχήματα.

— Καί λοιπόν, άπάντησε ή Μαγδαληνή, δείχνον-
τας τού άναίσθητο σώμα τού ύποκόμητος. Τά δυστυ-
χηματα που φοβόμουν, άρχισαν να συμβαίνουν, κα-
θώς βλέπεις. Τώρα ή ανακάλυψη τού θησαυρού δε
μπορεί να έμπόδισι τίποτε και παραιτούμαι πιά άπ’
αυτή.

Η Ίωάννα άνοιξε διάπλατα τὰ μάτια της.

— Πως;... έκανε. Ποιά σχέση υπάρχει μεταξύ τού θησαυρού
ν’ αυτό τού άγνώστου;

— Στην σχέση, άπάντησε ή Μαγδαληνή.

Η ένση μυλωνού έπιασε τού κεφάλι της με τὰ δύο της χέρια
που άδύνατο μυαλό της είχαν μαζεφτεί πρό μιάς ώρας τόσα μυστή-
ρια, ώστε χόνευε να σαλέψει. Εύτυχώς που ο έρως έφερε κάποιον
καταρρο άντιπερισπασμό.

Ο δόν Ραφαήλ έπαψε τέλους πάντων να χτυπά την πόρτα κ’
έπαυσε κινείσθαι από τού σπτι με την πεποίθησι ότι δεν έμενε κα-
νείς εκεί, γεμάτος όμως κατάπληξη για την εξαφάνισή τού άντι-
παύλου του.

Η Ίωάννα που τόν έκοίταζε με τὰ μάτια, άρχισε να γελά βλέ-
ποντας με πόση μανία έψαχνε γύρω του για τού πτώμα.

Όταν ο λοχαγός κ’ οι άνθρωποι του έβγιναν από τού περιόρα-
το, ή Ίωάννα στέναζε και πλησίασε τού κρεββάτι, όπου έκοίτον-
το ο ύποκομης άκίνητος και λευκός σαν άγαλμα.

Η άφορηγία είχε σταματήσει, αλλά δεν έδινε κανένα σημείο
ζωής.

Απάντη τού, και σχεδόν όχωρ’ όσο κ’ αυτός, στεκόταν όρθή
ή Μαγδαληνή, σκεπτική, με τὰ χέρια σταυρωμένα στο στήθος.

— Θέλεις να πάω να φωνάξω κανένα γιατρό; τή ρώτησε ή Ίω-
άννα. Λίγο άκόμα να χασομερήσουμε, ο προστατευόμενός σου θ’
άναψή την τελευταία του πνοή.

Η κόρη τού Λαντρώ άνασφάλτησε κ’ άνασκηώθηκε άτότομα
να ν’ άναπνεύσει από κάποιον όνειρο.

— Να, έχεις δίκιο! ειπε. “Οτι δήποτε κ’ άν πρόκειται να
σπλήνεται να βοηθήσουμε αυτό τόν νέο, πρέπει να προσπαθή-
σουμε να τόν σώσουμε.

— Έκείνο τού ότι ήπάρε κ’ άν πρόκειται να συμβή άνέβασε την
κατάληψή της Ίωάννας στο ζενιθ.

Η Μαγδαληνή, παίοντάς την από τού χέρι, έξακολούθησε με

γρήγορη φωνή:

— Μ’ άγαπās, Ίωάννα;

— Σάν τόν έαυτό μου.

— Τότε σε ίκετεύω μη φανερώσεις σε κανέναν, ότι ο ευπατρί-
δης αυτός βρίσκεται εδώ.

— Μείνε ήσυχη.

— Μ’ άγαπās ακόμη τόσο πολύ, ώστε να μη μου κάνεις καμιά έ-
ρώτησι, όσο παράδοξη κ’ άν σου φανή ή διαγωγή μου.

— Ναί, βέβαια!

— Καλά. Τότε άν αυτός ο ίππότης δεν πεθαίνει από την πλη-
γή του, θά με βοηθήσης να τόν περιποιηθώμε μυστικά.

— Μυστικά;

— Ναί, δηλαδή να μην τού μάθω κ’ αυτός ακόμη ο σύζυγός σου.

— Θεέ μου! άπάντησε ή Ίωάννα γεμάτη ταραχή. Σοι τού υπό-
σχομαι.

Η Μαγδαληνή άγκάλιασε τή φίλη της.

— Εύχαριστώ, άγαπημένη μου, ειπε. Τώρα πήγαινε, τρέξε να
φέρής ένα γιατρό και ο θεός βοηθός!

Η μυλωνού έφυγε σά βέλος: βιαζότανε ν’ άναπνεύση καθαρό
αέρα, αέρα που να μην τόν έβράβαιναν τόσο μεγάλα μυστικά.

Όταν έμεινε μόνη με τόν τραυματία ή Μαγδαληνή, έγειρε με
άγωνία από πάνω του.

Τι όμοιότης πρωτοφανής! ψιθύρισε εξετάζοντας κάθε γραμ-
μή της λεπτοκαμωμένης μορφής του.

Και παραμόνευε άκούγοντας την άδύνατη άναπνοή του και
τους χτύπους της καρδιάς του.

— Θά ζήσεις άραγε; ρωτούσε τόν έαυτό της.

Η Έκείνη άκοίβως τή στιγμή ο ύποκομης, σά ν’ ά-
παντούσε στην ερώτησή της άρχισε ν’ άναταράζεται
έλαφρά, τὰ χείλη του εσάλεψαν και οι βλεφαρίδες του
μισανόσαν.

— Θά ζήσεις!.. Θά ζήσεις! ψιθύρισε ή Μαγδαληνή.
Τό όλο που έπρόκειτο να παίξει στη γη θά τόν παί-
ξει. Θά ζήσεις για να γίνη δήμιος ή θύμα... Θά ζή-
σει!... ποιος μπορεί να καλέσει με τού πεπρωμένο.

Ένας παράδοξος τρόμος κατέλαβε τή νέα και μιά
φρίκη συντάραξε όλο της τού κορμί.

Ο Φλορεστάν άνοιξε τὰ μάτια του και τὰ χείλη
του επιθύριζαν αυτές τις λέξεις:

— Λαντρώ... Λαντρώ Κοκφέρο...

Μιά θανάσιμη χλωμάδα απλώθηκε στο πρόσωπο της
Μαγδαληνής.

— Τό όνομα τού πατέρα μου! ειπε. “Αχ, Θεέ μου,
τὰ ξέρει όλα.

Καί, τρέμοντας, γεμάτη πάνα από τόν τραυμα-
τία, άπογκραζότανε.

Άλλά ο ύποκομης δε μίλησε πιά.

Ένας άφρός με αίμα βγήκε από τὰ χείλη του,
ξανάλειψε τὰ μάτια κ’ έμεινε και πάλι άκίνητος.

Η Μαγδαληνή, περσίμενε άδίκως ν’ άκούσει ακόμη
μιά λέξη ή μιά φράση.

“Αεφανα άναπνέει φωνάζοντας:

— Τό γράμμα! Πρέπει να γη τού γράμμα!

Καί λέγοντας αυτά έβαλε τού χέρι της στο στήθος τού Φλορε-
στάν και προσπάθησε ν’ άνοήξή τού σάκκο του.

Στήν επαφή αυτή ο Φλορεστάν εγγόγγυσε ύπόκομης. Φαίνεται
πως ή Μαγδαληνή, είχε άγγίξει την πληγή του. Ο γογγυσμός αυ-
τός την κατατρόμαξε. Λίγο έλειψε να πέση κάτω. Καθώς όμως
έκανε πίσω τού βλέμμα της έπεσε στην τσέπη τού ύποκόμητος, από
την όποια έξελη ή άκρη ενός φακέλλου.

Χαρίς να ζήρη τι κάνει, ή Μαγδαληνή όρμησε και πήρε τού φα-
κέλλο.

Ο πληγμένος δεν έσάλεψε διόλου.

Με μεγάλη συνάντησι ή Μαγδαληνή διάβασε τού παγογράμ-
μου φακέλλου που έγραφε:

“Κύριον Λαντρώ Κοκφέρο, Ξενοδοχείον ο Μπουρνίντιος Τέν-
τζερης, Τουρσινίην.”

Αναποφάσιστη, αλλάζοντας διαδοχικά χρώματα, ή Μαγδαληνή
ταλάντευσε τού γράμμα στα χέρια της εξετάζοντας τις σφραγίδες του.

Αυτό βέβαια δεν είνε κλοπή! ψιθύρισε. Η επιστολή αυτή
άπευθύνεται στον πατέρα μου και επειδή ο πατέρας μου πεθα-
νε, τόν άντιπροσώπευα εγώ.

Εξαιρείται ή σοβαρότης έρωταφαισθησε στο έξυπνο πρόσωπο της
νέας.

— Ο πατέρας μου! έπροσέθεσε, αλλά ο πατέρας μου θά εξαφ-
νιζε χωρίς διαταγή από τού έγγραφο και θά ξανάστελανε τόν ευπα-
τρίδη αυτόν έκεί άπ’ όπου ήθελε. Τι μ’ έμπόδισε κ’ έμένα να τού
κάνω αυτό;

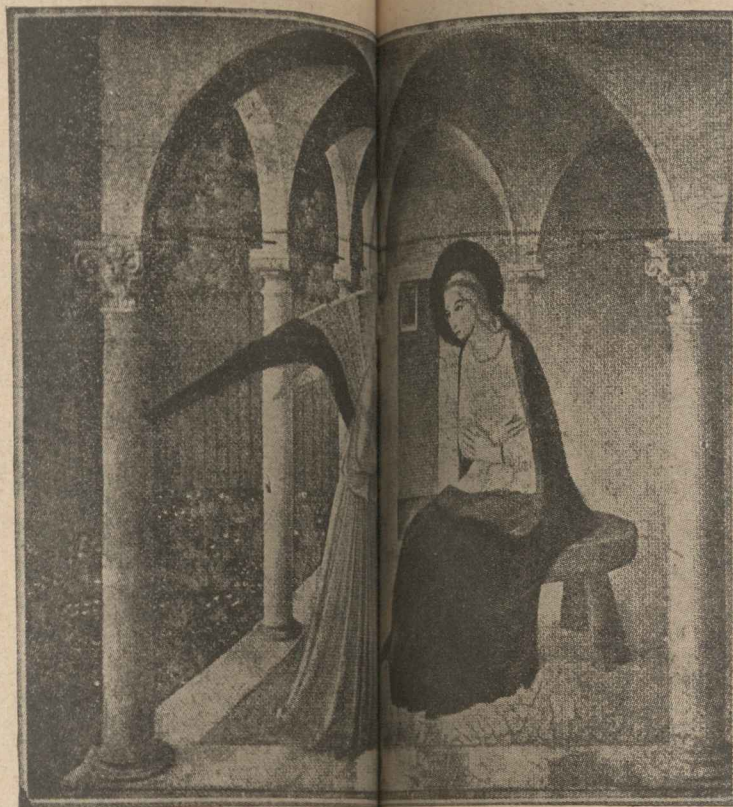
— Εδίστασε μιά στιγμή, αλλά έπειτα έβαλε τού γράμμα μέσ’ στο
στήθος της.

— Στο έλεος τού Θεού! ψιθύρισε ούχυντας ένα θλιβερό βλέμ-
μα στον ύποκομητα. “Ας ζήση! Έγώ θά έχω τού μου σ’ αυτόν.
(Ακολουθεί)

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

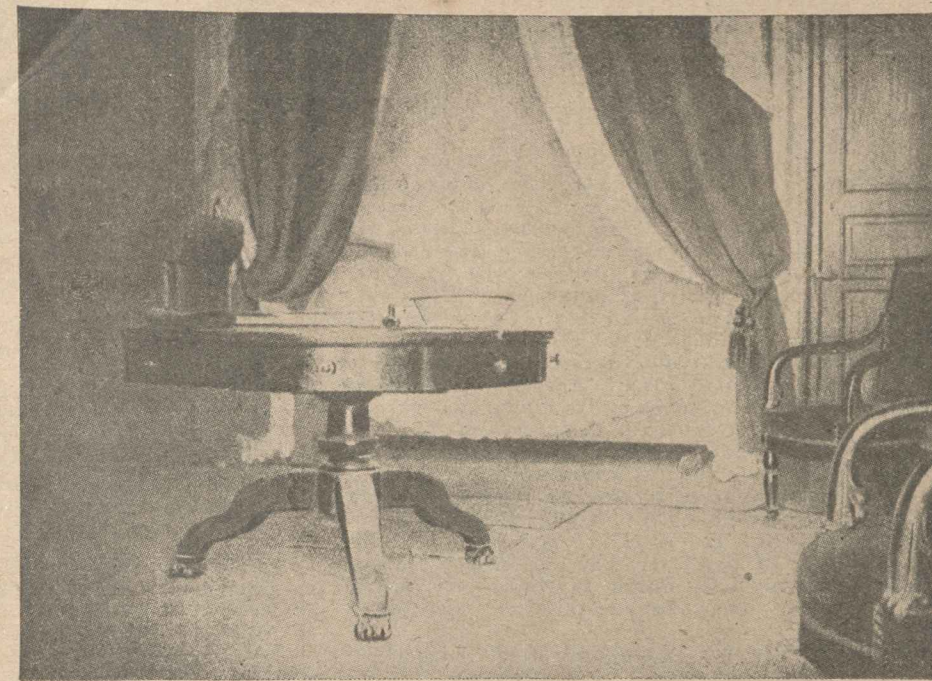
Μία εικὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ μεγάλου ζωγράφου Μπεάτο 'Αντζέ-
λικο, εὑρισκόμενη στὸ Μουσεῖον τοῦ Ἁγίου Μάρκου τῆς Φλωρεντίας.

ΕΙΚΟΝΕΣ
ΣΤΑΓΡΑΦΩΝ

Ο ΕΠΕΜΟΣ

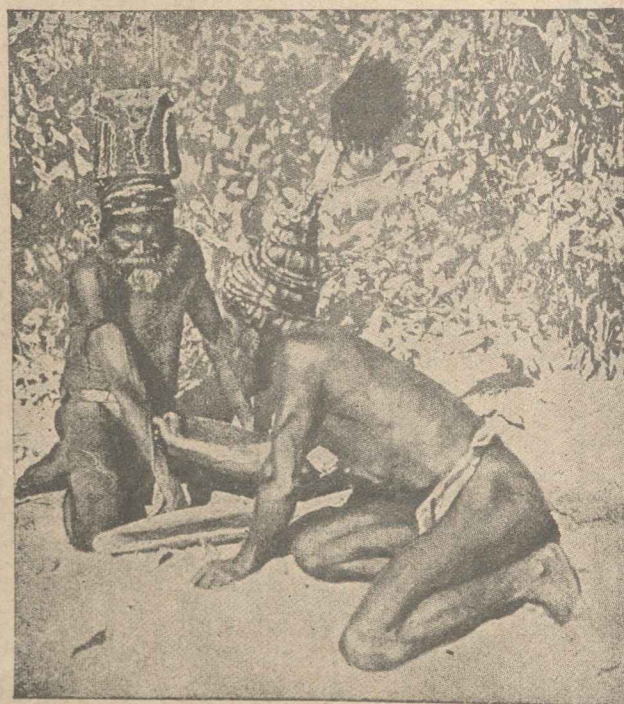
Καὶ ἄλλη εἰκὼν τοῦ περιφήμου ζωγράφου, φυλασσόμενη στὸ Μουσεῖον
τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

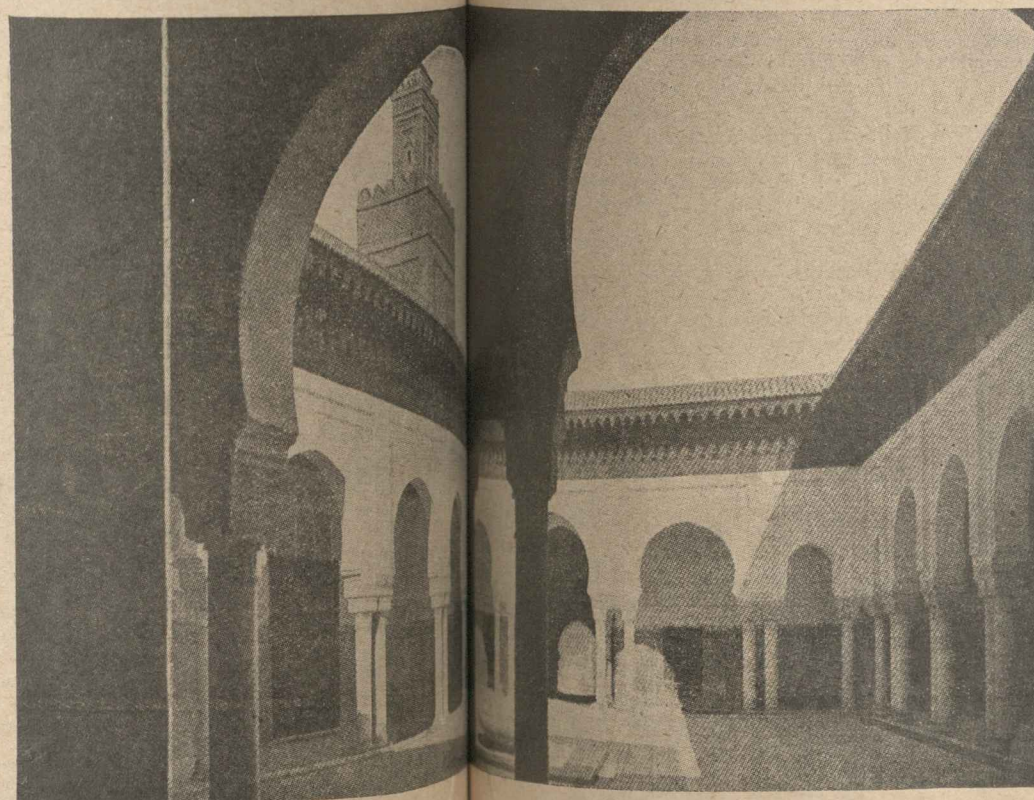
Ὅπως εἶνε γνωστὸν κατὰ τὴν πρώτην του ἐξορίαν ὁ Μέγας Ναπολέων εἶχε
σταλεῖ εἰς τὴν νῆσον Ἑλβαν. Ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία παριστάνει τὴν κρεβ-
βατοκάμαραν ὅπου εὑρίσκεται καὶ τὸ γραφεῖον του, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγραψε, καὶ
τὸ περίφημον ἱστορικὸν διάγγελμα τῆς ἐπανάθευ του εἰς τὴν Γαλλίαν.

ΟΙ ΜΑΓΟΙ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Ἡ θρησκεία τῶν Αὐστραλῶν ἔχει ἓνα σωρὸ περί-
εργες μυσταγωγίας. Ἴδου ἓνας μάγος ποὺ κάνει
ἀφαίμαξη στὸ χέρι ἑνὸς πολεμιστοῦ. Τὸ αἷμα συλ-
λεγόμενον χρησιμεύει γιὰ τὴν κατασκευὴ διαφόρων
μαγικῶν φίλτρων.

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΜΩΑΜΕΘ

Ἡ ἐσωτερικὴ αὐλὴ τοῦ μωαμεθιστοῦ, ποὺ χτίσθηκε τελευταίως στὸ Παρίσι,
κατασκευασμένη καὶ ἀπέραντον.

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Μία ἀποφίς τῆς ἀκτῆς τῆς Θήρας, τῆς περιφήμου
πλέον νήσου τῶν ἡφαιστειακῶν ἐκρήξεων, ἡ ὁποία
χρησιμεύει σήμερον ὡς διαμονὴ τῶν ἐξορίστων πο-
λιτικῶν.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟΥ (*)

[Του Hood]

Με πετσι και κοκκαλάκι δάχτυλα ξεσκακωμένα,
με ματάκια βουλημένα, κόκκινα και δολωμένα,
με μια ρόμπα, που δεν είνε για γυναίκα κατωμένη,
ή φτωχούλα την κλωστή της στην βελόνα της περνά.
Κουρελιάρα, πεινασμένη, άρρωστη και παγωμένη
ράβει, ράβει και να ράβη ούτε μια στιγμή δεν παύει,
και με μια φωνή που κλαίει μουρμουρίζει σιγανά
το λυπημένο τραγούδι του πουκάμισου που ράβει.

«Τι δουλειά, σκληρή δουλειά!
«Απ' το πετεινό το πρώτο κομμάτι του αγγίχ, και δουλειά, δουλειά, δουλειά!
«Ως που να φανούν τ' όστρα απ' τις τρύπες της σκεπής.
Και σαν νάμουν Τούρκου σκλάβο εκεί κάτω στην Τουρκιά,
που θαρρούν πως δεν έχουν η γυναικίς τους ψυχή,
σκλάβο Χριστιανών δουλεύω για να μένω νησιώτικιά,
και φωνή να μη χορταίνω ούτε ύπνο ή φτωχή!

Στην δουλειά περνούν ή μέρες κι' δ' καλύτερος καιρός μου,
και τρυφώνω και γαζώνω μέρα νύχτα καθιστή,
και χαλίζεται ο νους και σκοτίζεται το φως μου,
και δεν βλέπω να περάσω στην βελόνα την κλωστή!
Ράβω, ράβω, μανικέτια, μπουτονιέρες και κολάρια,
μπουτονιέρες, μανικέτια και κολάρια ράβω, ράβω,
και σαν ράβω τα κουμπάκια, θάρρη ο ύπνος να με πάρη,
για να βλέπω στ' όνειρο μου πως κουμπάκια ακόμα ράβω.

Μάθε το καλά σύ, πώχεις μια μανούλα τιμημένη,
και σύ, πώχεις αδελφούλα και γυναίκα αγαπημένη,
το λινό πουκάμισο σου που φτηνά - φτηνά πλερώνεις
σαν το κατελός, ανθρώπου κατελός ζωή και λυώνεις.
Τι δουλειά, σκληρή δουλειά! κουρελιάρα, κουρασμένη
όλο ράβω και να ράβω ούτε μια στιγμή δεν παύω
και σαν ράβω μέρα νύχτα παγωμένη, πεινασμένη,
ράβοντας πουκάμισο σάς, σάβανο δικό μου ράβω.

Μά τι μούρθε για τον Χάρο να μιλώ τον κοκκαλάρα;
το στοιχείο αυτό τι μούρθε τώρα να το θυμώ;
Δεν φοβόμαι εγώ τον Χάρο και σαν έρθη να με πάρη
που θα 'δω το πρόσωπό του, δεν θα τότε φοβηθώ,
γιατί μοιάζουμε, τον βλέπω στ' άχαινό μου το κορμάκι,
που πεσι και κοκκαλάκι έμεινε, γιατί πεινώ.
Μά γιατί, γιατί, Θεέ μου, άκριβό είνε το ψωμάκι,
και πολύ φτηνές ή σάρκες και το αίμα μας φτηνό;

Τι δουλειά, σκληρή δουλειά κι' άτελειωτη δουλειά!
και το κέρδος της ποιά είνε; - τ' άχρηνίο μου το στέμμα,
του νερού μου το σταμνάκι, δίχως χέρια, δίχως στόμα,
το κορμό μου τραπέζακι, κ' ή καρέκλα μου ή παλνιά,
για φορέματα κουρέλια, για φαγι ξερό ψωμάκι,
πάτωμα χωρίς καρπέτα, κ' ένας τοίχος άσπριος, που
δ' όλοιος μου την νύχτα, σαν ανάβω το φωσάκι,
έρχεται να συντροφέη την φτωχούλα δ' καμμένης.

«Ως σημαίνουν ή χαμπάνες; μ' έχουν σκλάβο ή δουλειές,
πριν ή μια με ξεοκλάβω θάρρη ή άλλη να με πάρη,
και δουλεύω και δουλεύω σ' άτελειωτες δουλειές,
σαν κακοτύπος που δουλεύει μ' άλυσίδα στο ποδάρη
Μανικέτια και κολάρια, μπουτονιέρες και κολάρια,
τραχηλιές και μανικέτια, μπουτονιέρες και κολάρια,
ως που να πιαστή ή ψυχή μου, και ο νους να σκοτιστή,
να θαμώσσουνε τα μάτια και το χέρι να πιαστή.

Και δουλειά, δουλειά, δουλειά!
τόν Δεκέμβρη πουνε ο ήλιος χωρίς λάμψη, θλιβερός,
Και δουλειά, δουλειά, δουλειά!
και χαρά Θεού σαν είνε τόν Απρίλη ο καιρός,
που πιασμένο στην γραπιά της σκεπής το χελιδόνι
για να μη και να πλακώση τ' αβγούλακι στην φωλιά,
την πλατεια του που δείχνει και θαρρείς πως με μαλάνει,
που δεν βλέπω το λουλούδι, μόνο βλέπω την δουλειά.

«Αχ! άς ήταν να μπορούσα μιαν ήμερα ν' ανασάνω
την πνοούλα π' ανασαίνουν στις πλαγιές το λουλουδάκι,
με τον ούρανό τ' Απρίλη στο κεφάλι μου από πάνω,
με τα πόδια μου στον κάμφο το χαλί, στα χορταράκια!
«Άς έξοδα λίγη ώρα ως έξοδα ένα καιρό,
πριν γνωρίσω πως ή πεύνα τα ένδοθια θερίζει,
πριν γνωρίσω της ανάγκης τον καύμο τον φοβερό,
πως μια βόλα στο λειβάδι ένα δείπνο μου κοστίζει.

(*) «Όταν έγραψε το ποίημα αυτό ο Hood αϊ εγκατοικηναί δέν υπήρχον άνανί και τὰ φτωχά κορίτσια έβγαζαν τὰ μάτια τους για να κάνουν εκείνο το φιλό φιλό γαζί με την πιο ψιλή βελόνα. «Η δημοσιεύσεις του αναστάσων και' όλην την Άγγλιαν τους φιλανθρωπους και ιδρυήσαν εις όλους τας πόλεις συλλογας επι συλλογών προς βελτίωσιν της ζωής των δυστυχισμένων κατοίκων. Στο μάκρο του τάφου του ποιητού έγραφέη ως τίτλος όδής του ή άλλη έπιγραφή: Thomas Hood που τραγουδά όδης στο τραγούδι του πουκάμισου.»

Σ. Μ.

Η εξέλιξις του σπιτιού

Μεταξδ των άλλων περιέργων εκθεμάτων της τελευταίας παγκοσμίου εκθέσεως των Παρισίων ήσαν και 34 τύποι σπιτιών οι όποιοι αποτελούσαν εκ του φυσικού την ιστορίαν της ανθρώπινης κατοικίας σε όλη της την εξέλιξη από των άρχαιων χρόνων μέχρι σήμερα. Τα σπιτία αυτά είχε οτσει το αρχαιολογικό τμήμα επί των εκθέσεων του Γαλλικού Γπουρείου της Παδείας, στο πέδιο του Άρεως. Το καθένα τους περιετοιχίζονταν από έναν μικρό κήπον, και το εσωτερικόν τους ήτο επιμαγνών με έπιπλα της εποχής εις την όποιαν άνηκε και ο τύπος του σπιτιού, έμποροι δε φοροδότης και αυτοί ρούχα της εποχής του σπιτιού άσχολιόντουσαν μέσα σ' αυτά με διάφορες οικιακές δουλειές.

Το συνάισθημα του καθήκοντος στους σκύλους

Κατά την τελευταίαν έσπρίαν συνεδρίασιν των μελών της προστατευτικής υπέρ των ζώων εταιρίας των Παρισίων δ. κ. Μονιέ, μέλος ατέψ, ανέφερε διάφορα παραδείγματα για να αποδείξη ότι υπάρχει στους σκύλους το αίσθημα του καθήκοντος. «Όσο δύο από αυτά τα παραδείγματα. Ένας τυφλός έρδιδι άγγα σ' ένα πεζοδρόμιο, οδηγούμενος από το σκύλο του, που το είχε δεμένο μ' ένα σχοινί. Ένα μικρό μαγκόπαϊδο που περνούσε κρατώντας από το ένα χέρι ένα κομμάτι ψωμι κι' από τ' άλλο ένα μαχαίρι θέλπω να πάρη από τον τυφλό το σκύλι και έκοψε με το μαχαίρι του το σχοινί. Οσκόλος τότε ρίχνει στο ψωμι λαιμαργα βλέματα, αλλά ο πειρασμός του βασταεί πολύ λίγο. Σο γανυρείς κοντά στον κύριό του, σπλώνεται όρθος δίπλα του και προσπαθεί να τον κάρη να καταλάβη ότι πρέπει να ζανόση το κομμένο σχοινί.

Το άλλο ανέκδοτος είνε ακόμη πιο συγκινητικό. Ένα βοδόν εινε βοσκός γυρίζοντας στη στήνη παρετήρησε ότι από το ποινίον του έλειπε μια άρνάδα και ένας σκύλος. Αμέσως τ' ανεζηήσσε, αλλά μόλις μετά δύο ήμέρες κατώφισσε να τ' άναβαρή. Η άρνάδα είχε γεννήσει δύο άρνιά επειδή δε ούτε ή μητέρα, ούτε τα νεογνά μπορούσαν να ραδίσουν, ο σκύλος είχε κατακλιθεί κοντά τους και έμεινε επί δύο ήμέρες φυλάγοντας αυτά. Κατά το διάστημα αυτό ή άρνάδα έβροσκεν, και τα άρνιά έθλάζαν, αλλά ο ταλαίπωρος σκύλος δεν έπαυε και δεν ήπτε τίποτε.

Είνε φανερόν ότι ή ενεργεια του αυτή δεν όφείλεται πιά στο ένστικτο, αλλά σε σκέψη λογική.

Τα ζώα και ο κρέτος του κανονίου

Δυστυχισμένοι κόνικλοι! Αφού τους έχρησιμοποίησαν στο βασιανιστικά πειράματα της ζωτομίας, τώρα τους χρησιμοποίησαν εις τα γυμνάσια του πυρβολικού, για να δοκιμάσουν σ' αυτούς την δύναμιν του κρότου των κανονιών. Απειδείχη ότι μια και μόνο κανονιά μεγάλου κανονιού μπορεί να σκοτώσει όσους κόνικλους βρίσκονται κοντά του. Το πρόβατον άντέχει λίγο περισσότερο. Απαιτούνται δύο κανονιές για να φονεύει.

«Αχ! άς ήτονε δική μου μια μικρούλα μόνον ώρα, την έλπιδα να γνωρίσω, την άγάπη να χαρώ! Μια στιγμή για την άγαντη που δόθηκε ως τώρα! μά για λίπες έχω πάντα ιδιό μου τον καιρό. «Αν έτρεχανε ποτάμι μια στιγμή τα δάκρυα μου, θα έκαλύφωνα ή ψυχή μου, θα ήούχαζε ή καρδιά μου, να καλότερα, άς κοιμούνται στην φωλιά τους την ζωή! θα σκουριάζουν την βελόνα και θα βρέζουν την κλωστή.»

Με πετσι και κοκκαλάκι δάχτυλα ξεσκακωμένα, με ματάκια, βουλημένα, κόκκινα και δολωμένα, με μια ρόμπα που δεν είνε για γυναίκα κατωμένη, κουρελιάρα, πεινασμένη, άρρωστη και παγωμένη ράβει, ράβει και να ράβη ούτε μια στιγμή δεν παύει, και χωρίς στιγμή ν' άφήση το γαζί της ή φτωχούλα, μας τραγουδά με πάθος και λυπητερή φωνούλα, το λυπημένο τραγούδι του πουκάμισου που ράβει.

(Από το Άγγλικό)

Δ. Στάης

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΤΟΥ ΕΓΓΛΕΖΟΥ

ΤΟΥ PAUL BONHOMME

Πάνε δύο χρόνια τώρα, μας είπεν ο φίλος μας Ζ... Έγυθι-λα άπ' το Άβινιόν στο Παρίσι. Για να περάσω πούχα την γύ- για στο βαγόνι της πρώτης θέσεως μεταχειριστικά το άδωον έγκυαμα να βάλω το παπούτσι μου στην κλειδαριά της πόρ- τας από μέσα για να έμποδίσω να μπουν κι' άλλοι επιβάτες! Πάνε ξεκίνηση το τραίνο άκουσα θόρυβο στο σταθμό. Σε λι- γάκι ένα γερό χέρι γύρισε το πόμολο της πόρτας άπ' έξω, έ- πιασε το παπούτσι μου και μπήκε μέσα ένας Έγγλέζος λόγ- ιος με τις βαλίτσες του. Τρεις άλλοι επιβάτες μπήκανε συγχρό- νως και γενήκανε πέντε.

Έκαμα ήσυχον και συνάζοντας τα πακέτα μου ζάρωσα σε μια γωνία. Ο Έγγλέζος κάθισε στην άλλη άκρη του βαγο- νιού και οι άλλοι τρεις κοντά μας.

Σε όση το βοδόν το τραίνο έτρεχε με ταχύτητα. Ο Έγ- γλέζος πήρε από μια κουβέρτα ένα κασέτιο, το φόρεσε, έβαλε ένα ζεστό επανωφόρι και πλάνιασε. Και οι άλλοι τρεις κάνανε το ίδιο. Άρχισε να με παίρνει ο ύπνος, όταν είδα τον Έγγλέζο να σηκώνεται άξαφνα, να πετάει την κουβέρτα και να ανακά- θεται στον πάγκο. Έβγαλε τα δύο χονδρά παπούτσια του, τάρ- ρε τα και τα ξαναπλάνιασε.

«Αν ο καθένας μας έκανε το ίδιο, είπα μέσα μου, ο άέρας του βαγονιού θα ήτο πολύ υγρότατος!..

Μά ο Έγγλέζος ξανακοιμήθηκε με ήσυχη συνείδηση ενώ ήτο έξιμήρα. Φανεται όμως πως και ο γείτονας μου είχε ξυ- πνήσει και ήμα είδε τον Έγγλέζο να ροχαλίζει, άπλωσε το χέρι του χωρίς να σκεπθώ, πήρε το ένα παπούτσι του και το πέταξε έξω απ' την πόρτα με μια άταραξία σαν να πετούσε την σιδήρη του ταρτάρο του! «Τότερα ξανακοιμήθηκεν.

Έγώ παρακολουθώντας αυτή τη σκηνή, κατάκρινα την δια- γνωση αυτού του επιβάτου που δεν έδιδε πεντάρα για την ιδιο- κτσία των άλλων. Συλλογιζόμουν τι θα συμβή όταν ξυπνήση ο Έγγλέζος. Φοικα θα ζητούσε το παπούτσι που του έλειπε. Θα διακομίσουμε λιγάκι, σκέφτηκα.

Περιμένοντας τα γεγονότα γελούσα με τον Έγγλέζο που γυρνούσε, χωρίς να ξέρει τι παιγνίδι τουπάζε ο γεί- τονάς του.

Σε δεκάμιση φθάσαμε στην Βαλεντία, κανέ- νας όμως δεν κουνήθηκε. Τα με- ανίστρα το τραίνο σταμάτησε στο Άντν, κατόπιν απ' τους επιβάτας καταβήκανε για να ξεμουδιάσουν τα πόδια τους. Ο Έγγλέζος τά- λωσε τα μπράτσα του, έβριζε κι' έλάλει πλεονά.

Ανα το τραίνο σφύριζε οι δύο επιβάτες γυρίσανε στο βαγόνι και έβλασαν. Εγώ έμεινα ξυ- πνήτας μιά άπ' το κούνημα του τραίνου με πήρε τέλος ο ύπνος.

Τότερα από δύο ώρες ξύπνησα άπ' τον κούτο της πόρτας και είδα με άπορία πως εκείνος που είχε πετάξει το παπούτσι του Έγγλέζου είχε φύγει! Στο Νιζιόν κατε- βήκανε και οι άλλοι δύο και μείναμε τρία με τον Έγγλέζο.

Χωρίς άμφιβολία ή ερώτην θάπεφε άπάνω μου για το χάσιμο του παπουτιού. Τι να κάνω; Δεν μπορούσα να κατεβώ προτού φθάσουμε στο Παρίσι. Είχα άνάγκη να πάω εκεί! Εκείνο που μπορούσα να κάνω ήταν ν' αλλάζω βαγόνι. Κότταξα τον οδηγό και με έκοψε κύρος ιδρώτας! Το τραίνο ήταν έξπρες και δεν σταματούσε πουθενά. Να πηδήξω άπ' την πόρτα θάπαζα το κε- ράτι μου!

Μόλις έκλεισα τον οδηγό ή πόρτη άνοιξε και μπήκε ο έπι- θεωρητής για να εξέλέγξη τα μιλιέτα. Έπρεπε να ξυπνήση τον Έγγλέζο γιατί είχε βγυθ ο ήλιος.

Ο Έγγλέζος άρχισε να ντύνεται, φόρεσε το ένα παπούτσι του που του άφισε ο γείτονας του και άρχισε να ζητά το άλλο. Έγώ έκανα τον κοιμισμένο και μένα μάτι έβλεπα τι θα συμβή, προσπαθώντας να μη γελώσω.

Ο Έγγλέζος άνασάκωσε τον ποδόγυρο του καναπέ και έφα- νε με το πόδι του. Μά δεν βρήκε τίποτε! Κάθισε τότε κατ' ό- ρα, κίταζε δεξιά, άριστερα... Τίποτα! Τίποτα!

Εις τέτοις οι άνθρωποι εκείνοι που μπορούν να κρατήσουν οο- βαριότητα τέτοιες περιστασεις. Έγώ δυστυχώς δεν το κατώρ- θωσα. Βλέποντάς τον να ψάχνει για να βρή το παπούτσι του και σκεπτόμενος πως θα βγή στον σταθμό μένα παπούτσι άρχισα να γελώ.

Συμφορά μου! Ο Έγγλέζος βλέποντάς με να γελώ πή- δηξε σαν να τον άδγκασε κανένας.

«Παρίσι! είπα με Άγγλική προφορά, ξέρετε που βάλανε το παπούτσι μου;

— Πως είπατε; είπα σκεπνόμενος και κάμνοντας πως δεν νοιάζομαι.

— Που είναι το παπούτσι μου; φώναξε.

Έγώ σήκωσα τους ώμους μου σαν άνθρωπος που δεν ξέρει τίποτα.

— Το παπούτσι μου θέλω! ξαναφώναξε αυτός.
— Τι θέλετε να σας κάνω; Φάξετε να το βρήτε, του είπα.
— Το ζήτησα μιά δεν το βρήκα. Σεις το κρύψατε για να γε- λάσετε... και θα σάς πάρη το ντιάβολο! ούρλιαξε ο Έγγλέζος!
— Δεν άγγιξα το παπούτσι σας! του είπα! αν σάς τ' άκρυφαν θα τόκαμε ένας άπ' αυτούς που φύγανε.
— Όχι... όχι... αυτοί κοιμόντουσαν.
— Πολύ καλά, και γά το ίδιο έκανα.
— Όχι! φώναξε, σεις γελώσατε γι' αυτό το κακό που μούρθε. Λοιπόν σεις ειοθε ο ένοχος. Έμπρός, μιλάτε...

— Δεν μπορώ γιατί δεν ξέρω τίποτα.
— Πολύ καλά! είπεν με άποφαι ο Έγγλέζος.

Έπειτα συμμάζεψε τα πακέτα του, είδε με λύπη το ξυπό- λπτο πόδι του και σάπασε έως διον φθόισαμε στο Παρίσι.

Έγώ έβρεχε ραγδαία όταν μπήκαμε στο σταθμό έκλεισα την βαλίτσα μου και τα πακέτα μου, σκεπτόμενος ν' άφισα τον Έγγλέζον να φωνάξη και να βγώ έξω. Μά εκείνος μπήκε μπρός, μούρραξε το πέραςμα με το μπράτσο του, και φώναξε άπ' την πόρτα ένα υπάλληλο του σιδηροδρόμου. Πήγα να βγώ άπ' την άλλη πόρτα, μα με κράτησε άπ' το επανωφόρι μου και θά το ξέσχιζε αν έφηνεγα.

— Α! μήπως άστεινέστε! φώναξα.
— Όχι... όχι... είπε σοβαρά. Έμεις στην Άγγλία δεν άστει- ενόμεθα για σοβαρά πράγματα.

Τέλος κατέβασε ο έπιθεωρητής.

— Παρίσι, του είπεν ο Έγγλέζος δείχνοντας το ξυπόλπτο πόδι του που το σήκωνε άψηλά. Ο κύριος αυτός — και με έδειξε, — πήρε το παπούτσι μου και δεν θέλει να μου το δώση. Θέλω να τον κα- αγγειλώ στην άστυνομία μα έπειδή δεν μπορώ να πάω εκεί χωρίς παπούτσι μέσα στη λάσπη, διατάζτε έναν έγγατη να με σκεπώση στον ώμο του για να περάσω τον σταθμό. Ο κύριος άπ' έδώ θα μιά συνοδέη στην άστυνομία!...

Ο έπιθεωρητής άπόρροε ά- κούγοντας τέτοια καταγγελία!

Δεν ήξερεν αν Έγγλέζος ο- μιλούσε σοβαρά ή άστεινέτανε. Έγώ άρχισα να γελώ προς με- γάλο θυμό του Έγγλέζου. Έ- πρεπε να τελειώση όμως αυτή ή κωμωδία. Αν όηγομην την α- λήθεια ο Έγγλέζος δεν θα πύ- στευε.

Ο έπιθεωρητής φανότανε πολύ στενοχωρημέ- νος.

Άξαφνα μούρθε μια ιδέα λίγο πρόστυχη μα πρακτική. Βέβαιος γά το γέλιο του κόσμου σαν έβλεπε τον Έγγλέζο καβάλλα στους ώμους του εγγάτος, σκέπθηκα πως το καλύτερο μέσο για να γλυτώσω ήταν να τον περάσω για τρελλό! Ο έπι- θεωρητής θα το πίστευε βλέποντάς τον έρεθισμέ- τον και το ξυ- πόλπτο πόδι του που κινούσε στην πόρτα! Με μια χειρονομία του είπα την σκέψη μου. Αμέσως το πίστεψε. Έσκυφα στο αυτό του και συνέχισα εμπιστευτικώς:

— Αλοιμόνο, κύριε, δεν έχετε ιδέα σε ποιά κατάσταση βρί- σκεται αυτός ο κακομοίρης! Πάσχει από μαγία καταδιώξεως και νομίζει πως του έκλεψα το παπούτσι του. Δεν ξέρω τι τώ- κανε γιατί σαν άνέβηκα στο βαγόνι αυτός κοιμήτανε. Βέβαια θα σάς πη πως τώκανα για να άστεινέθώ... Είδοτε προειδοποίη- μένος και ξέρετε τι να του άπαντήσετε... Έπειτα δεν βλέπετε τον έρεθισμό του; Το απλούστερο κατά τη γνώμη μου είνε να τον στείλετε σ' ένα άστυλιον και να τον βεβαιώσετε πως εκεί μέσα θα βρή το παπούτσι του!...

— Μη χειρότερα! φιδύθηκε ο έπιθεωρητής.

Ο Έγγλέζος καβαλλήκε εν τώ μεταξύ στον ώμο άνος έρ- γατη τραβώντας για την άστυνομία και φωνάζοντας:

— Έλάτε! έλάτε... κύριε κλέφτη!

— Ηούγατε, του είπα, σάς άκολουθά!...

Δεν πρόλαβε όμως ο άστυλιος να βγή άπ' το σταθμό. Δύο άστυνομικοί έγκαίφως είσοδοιπθέντες άπ' τον έπιθεωρητή, τον άρπάξαν τον φόρεσαν σ' ένα άμάξι και τον τράβηξαν για τώ...

Φρενοκομείο. Τί άπέγινε αυτός ο κακορίζικος άνθρωπος. Δεν ξέρω. Ίσως να βρίσκειται ακόμα στο φρενοκομείο, όθμα μιάς άστεινέτης. Πάντως εγώ την γλύτωσα φτηνά...

Παύλος Μπενόμ

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις πολύ καλήν τιμήν βιβλία και βιβλιοθήκαι. Γράψτε στο «Μπουκέτο».

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΙΣΤΙΚΗΣ

[Εξακολουθούμεν την δημοσίευσιν των «Μυστικών της Μαγίας» του Μικρού «Αλφάρου», τα όποια παρακολουθούν οι αναγνώσται μας με τόνον ενδιαφέρον.]

Φυλαχτό ή σφραγίδα της 'Αφροδίτης

Αυτό το φυλαχτό γίνεται με μία στρογγυλή και λεία πλάκα χαλκού, εξαιρετικά εκλεκτής ποιότητος. Χαράζεται από τη μία μεριά τις εφτά σειρές των μυστηριωδών αριθμών του πλανήτου αυτού που δίνουν καθέτως και οριζοντίως άθροισμα εκατόν εβδομήντα πέντε, όπως ο παρακάτω πίναξ, κ' από την άλλη την ιερογλυφική εικόνα του πλανήτου 'Αφροδίτη που παριστάνει μία γυναίκα με χάρη ντυμένη που έχει κοντά στο δεξί της πλευρό τον 'Ερωτα, ο οποίος κρατεί ένα τόξο κ' ένα φλογισμένο βέλος. 'Η γυναίκα αυτή κρατεί ακόμη στο δεξί της χέρι ένα μουσικό όργανον σαν κιθάρα και πάνω απ' το κεφάλι της έν' άστρο λάμπει και είνε χαραγμένη ή λέξη «'Αφροδίτη». Το χάραγμα γίνεται με σίδερο. 'Όταν τελειώσει το χάραγμα τυλίγεται το φυλαχτό σ' ένα κομμάτι μεταξωτό πράσινο. Και εκείνος που θά φοράει το φυλαχτό αυτό με πίστη μπορεί νά είνε βέβαιος ότι θ' άγαπηθί με πάθος, είτε άντρας είνε, είτε γυναίκα. Θά έχει έπίσης το προσόν νά μπορεί νά συμπληρώνη τους θανασίμους έχθρους, ακόμα δε θ' άποκτήση μεγάλη επίδοσι στη μουσική. Αυτό το φυλαχτό κατασκευάζεται την Παρασκευή.

Φυλαχτό ή σφραγίδα του

Κρόνου

Αυτό το φυλαχτό γίνεται από μία πλάκα μολύβι λεία και στρογγυλή. 'Από τη μία μεριά της πλάκας αυτής χαράζεται σε τρεις σειρές τούς συμβολικούς αριθμούς του πλανήτου Κρόνου ούτως ώστε καθέτως και οριζοντίως νά δίνουν άθροισμα δεκαπέντε, όπως δείχνει ο παρακάτω πίναξ. 'Από την άλλη μεριά χαράζεται την ιερογλυφική εικόνα του πλανήτου, ή οποία παριστάνει ένα γέρο με γενειάδα που κρατεί στά χέρια του ένα είδος σκαπάνης και σκάφτει τη γή. Πάνω από το κεφάλι του υπάρχει ένα άστρο και ή λέξις Κρόνος. Αυτό το φυλαχτό κάνει προπάντων εξαιρετικό καλό στις ετοιμώγεννες γυναίκες των οποίων διακόπτεται τούς πόνο. 'Επίσης και σε πολλάς αρρώστειες είνε χρήσιμον. Πολλαπλασιάζει και αυξάνει τα πράγματα εκείνα μέσα εις τα όποια τή βάζουν. 'Αν ένας Ιππότης έχει μέσα στη δεξιά του μπόττα ένα τέτοιο φυλαχτό, το αλόγόν του, απ' όσους πολέμους και μάχες αν περάσει, είνε αδύνατον νά τραυματισθί. 'Εχει όμως πολύ κακά αποτελέσματα, αν γίνη έστω και το παραμικρό λάθος κατά την κατασκευή του. Αυτό το φυλαχτό κατασκευάζεται το Σάββατο.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΛΛΕΣ ΜΑΓΕΙΕΣ

Το μαγικό κερι ή το άκφαλο σώμα.

Νά ένας τρόπος νά κατασκευάσετε ένα μαγικό κερι, έτσι που εκείνος ο όποιος θά τή κρατάει άναμμένο νά φαίνεται χωρίς σώμα. Θά πάρετε από ένα φρέδι το πονκάμισό του, θειούχον άρσενικό, έλληνική πίσσα, άγνό κερι και αίμα γαϊδάρου. Θά τ' άναμίξετε, όλα αυτά και θά τή βάλετε νά βράσουν επί τρεις ή τέσσερες ώρες σ' ένα μικρό λέβητα με νερό του βάλτου. 'Επειτα, αφού τή βγάλετε και κρυώσουν, θά ξεχωρίσετε τή διάφορα ύλικά από τή νερό και θά σχηματίσετε μ' αυτά ένα κερι του οποίου τή φωτιά θά φτιάξετε ξεφρίζοντας ένα σάβανον με τή οποία θάρτηκε άνθρωπος. 'Όποιος κρατάει αυτό τή κερι και τή άνάψει, θά φαίνεται χωρίς κεφάλι.

Γιά νά φαίνονται οι άνθρωποι σάν έλέφαντες ή άλογα

'Αν θέλετε σε καμιά συγκέντρωση σε κλειστό χώρο νά φαίνονται όλοι οι προσκεκλημένοι σά μεγάλοι έλέφαντες ή άλογα, θά κατασκευάσετε ένα μίγμα με τόν άκόλουθον τρόπο: Κοπανίζετε πιπέρι κόκκινο μαζί με σπόρους

22	41	16	41	20	31	4
25	23	48	7	42	1	29
30	6	24	49	18	36	12
13	31	7	25	43	19	37
38	10	32	1	26	48	20
21	39	8	33	2	27	45
26	25	40	19	24	13	28

Τά φυλαχτά των 7 πλανητών κατά σειρά και τή φυλαχτό του 'Αχιλλέως.

τού λεμονιού και έπειτα τή άνακατεύετε με χοιρινό πάχος και κοπιό άγελάδος, ή οποία δέν έχει γεννήσει ακόμα. Τά νήντε όλ' αυτά σε φωτιά, ή οποία πρέπει νά βρίσκεται μέσα στο δωμάτιό τής συγκεντρώσεως και θάχετε τή επιδιωκόμενο αποτέλεσμα έφσον οι πόρτες θά είνε καλά κλεισμένες και δε θά μπορεί νά φύγη ο καπνός.

Γιά νά γεμίζετε μία κάμαρη από φείδια.

'Αν θέλετε νά κάνετε νά φαίνεται μία κάμαρη γεμάτη φείδια και άλλα πράγματα που προκαλούν τόν τρόμο, θ' άνάψετε μέσα σ' αυτή μία λάμπα, ή οποία θά είνε εφοδιασμένη με τ' άκόλουθα ύλικά. Θά πάρετε τή πάχος από ένα μαύρο φρέδι, καθώς και τή τελευταίο πονκάμισο που έφθρεσε τή φείδι αυτό. Θά βράσετε τή πάχος, τή πονκάμισο μαζί με ιεροβοτάνη σε μία χύτρα, όπου θά βράζει από πρίν νερό. Σ' ένα τέταρτο τής ώρας θά βγάλετε τή ύλικά σας από τή χύτρα, θά τή τυλίξετε σ' ένα κομμάτι σάβανον που έχει χρησιμοποιηθεί γιά πεθαμμένο και θά κάρησετε νά σ' γνωσουν. Κατόπιν θά ξεχωρίσετε απ' αυτά τή πάχος που θά έχει παγώσει έντομεταξύ και θά κάνετε ένα φυτίλι, ξεφρίζοντας ένα σάβανον. Τότε βάζετε μέσα στο δοχείο τής λάμπας τή βρασμένο πονκάμισο τού φρεδιού και τής περγατέ τή φωτιά αφού πρίν τή άλεήσετε με τή πάχος τού φρεδιού. Ρίχνετε λάδι στην λάμπα και την άνάβετε και άμέσως τή δωμάτιο πλημμυρίζει από φείδια, έρρεται και άλλα άπεχθή και τρομερά πρόσωπα και άντικείμενα που θά μυστικό τής λάμπας.

Γιά νά σωπαίνουν τή βατράχια

Χία

Λυώνουμε κερι που τή έχουμε άφήσει και άσπορες στον ήλιο μαζί με πάχος τού κροκοδείλου, που είνε παρόμοιο με τή μορφή νόλαδο (νομίζω μάλιστα ότι κ' αυτό μπορεί νά χρησιμοποιηθεί γιά τή σκοπό μας, αφού τή πάχος τού κροκοδείλου είνε σπάνιο στο μέρη μας). 'Εφοδιάζουμε μία λάμπα κ' αυτό τή μίγμα και μ' ένα άρκετά χοντρό φυτίλι από σάβανον. Πρίν ακόμα την άνάψουμε καλά καλώς και την τοποθετούμε στο μέρος όπου συχνάζουν τή βατράχια αυτά σωπαίνουν και χάνονται.

Δοκίμασα μάλιστα, κ' έγω ο ίδιος κάποτε τή μαγική έκδοσή μιάς τέτοιας λάμπας στον πύον του άρχοντος Τίλλεμον της Φλάνδρας, όπου οι φωνές των βατράχων δέν άφηναν τούς ένοίκους του χάνοντα.

νά κοιμηθών ήσυχoi. Μόλις όμως άναβόταν ή λάμπα, τή βατράχια σόπαιναν.

Γιά νά γίνετε άτρωτοι στέν πόλεμο.

Είπαμε προηγουμένως ότι τή φυλαχτό του πλανήτου 'Αρεως συντελεί στο νά βγαίνει κανείς νικητής στις διάφορες μάχες που θά λάβη μέρος. 'Αλλά δέν άρκεί αυτό μόνο, γιατί μπορεί κανείς νά νικήση και νά σκοτωθί. Γι' αυτό, υπάρχει κ' ένα άλλο φυλαχτό, τού οποίου πρέπει οι πολεμιστές νά φέρουν άφέντως επάνω τους. Αυτό τή φυλαχτό κατασκευάζεται με πλατίνα και χαράζονται επάνω διάφορα καβαλιστικά σύμβολα και εικόνες. 'Από την άλλη του πλευρά χαράζεται εις τέσσερα διάφορα σημεία του ο άριθμός τρία. Λέγεται δε φυλαχτό του 'Αχιλλέως, έπειδή ή παράδοσις άναφέρει ότι ένα παρόμοιο φυλαχτό είχε και ο 'Αχιλλεύς τή οποία τόν έκανε άτρωτον. 'Αφού γίνη ή χάραξις τού φυλαχτού, πρέπει νά ψηθί καλά σ' ένα φούρνου και νά τυλιχθί κατόπιν σε τριανταφυλλί μετάξι. 'Ο πολεμιστής πρέπει νά τή φέρει στο στήθος πρὸς τή μέρος τής καρδιάς. 'Η χάραξις γίνεται ήμέρα Πέμπτη και κατά προτίμηση των μηνών Μαΐου, Αυγούστου και 'Οκτωβρίου. 'Αν όμως γίνη και τή παραμικρό λάθος κατά την κατασκευήν τού φυλαχτού αυτού τότε ο πολεμιστής ο όποιος θά τή φορέσει άσφαλώς θά τραυματισθί ή θά σκοτωθί στην πρώτη μάχη στην οποία θά λάβη μέρος. Γι' αυτό μάλιστα οι σοφοί Καβαλιστάι έσυμβούλευαν τούς Σταυροφόρους οι όποιοι είχαν τή Μεσσιάνια τέτοια φυλαχτά νά μή τή φορούν αν δέν τή έβλεπαν αυτοί πρώτα. Τέτοια φυλαχτά είχαν ο Ριχάρδος ο Λεοντόκαρδος, ο Καρολόμαγνος και όλοι οι άρχηγοί των Σταυροφόρων.

('Ακολουθεί)

ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"
πανηγυρικένεικοισετρασέλιδον
Με άφθονονύληνέκκαίρουσεϊκόνας

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

('Επί τή ευκαιρία τού Ψυχολογιστή)

Παραδείξαι ήδη και έθιμα των άγρίων τής 'Αμερικής. Πώς θάβουν τούς νεκρούς των καθισμένους ή σταυροπέσι τ Σφαγαί επί των τάρων των άποθανόντων. Νεκροί που τούς τρώνε τά φάρια! Νεκροί επί των δένδρων. Νεκροί μέσα στο χιόνι. Οι 'Εσκιμώοι και τή κρανία των νεκρών. Νεκροί που ξαναγυρίζουν στην γή!.. τρώνε! πίνουν! κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΑΘΕ κόσμος και κάθε τόπος έχει τις περιεργές συνήθειές του. Και τις πεύο περιεργές, οι περιεργότεροι των ανθρώπων, οι 'Αμερικανοί.

'Αν τις εξέτάσουμε από την άποψη των «πενθίμων νομίμων» της, την μεγάλη 'Αμερικανική Χερσόνησο, πρέπει νά την διαίρεσουμε σε τρεις ζώνες. Βόρειο, μέση και νότιο.

Οι κάτοικοι της Νοτίου 'Αμερικής θάβουν τούς νεκρούς των, βάζοντας αυτούς κατωμένους εις τόν τάφο ή... στανροπόδι!

Οι Μεξικανοί τούς έκαϊαν. 'Εν τής Βόρειου, ούτε έθαπταν, ούτε τούς έκαϊαν, αλλά τούς έξέτααν 'επεί νεκροδόχων εξέδραν' και έπειτα από κερη μαζέαν τή ό τή τών.

Οι Παταγόνες, οι 'Αρακανοί, οι Παμπας, οι Πονέλλοι, οι Σαρόνι θάπτον τούς νεκρούς των καθισμένους στανροπόδι, και τούς βάζουν μαζί τούς εις τούς τάφους των τροφές, ένδύματα, όπλα, κοσμήματα, βέλη, που πάντοτε, γιά την περίστασι εις τή θάβουν κόκκινα.

Πολλές φορές επάνω εις τόν τάφο τους, καίνε διάφορα πράγματα, που τούς άνήκουν και σφάζουν εκεί όλα τή ζώα τού οποί που μεταγυρίζονταν σάν ζώον.

Αυτοί δέν πιστεύουν ότι ο θάνατος προέρχεται από φυσικά αίτια, τόν άποδίδουν σε μαγανείες και γιά τούτο, τόν θάνατο τού άσχημύ άκολουθούν άτελείωτοι πόλεμοι και σκληρές άντιπαραθέσεις.

Οι Χαρόται και ή φυλές τού Μεγάλου Χακού, δέν άρκούνται μόνον στή θοοσία των κατοικιδίων, αλλά και οι συγγενείς τού νεκρού άντρογυμνάζονται γιά νά τρέξή τή αίμα τους επάνω εις τόν τάφο, ή δέ γυναίκες κόβουν πάντοτε, εκεί επάνω, ένα δάχτυλό τους.

Οι Γουαρινοί θάπτον και αυτοί τόν νεκρό τους καθισμένο, αλλά αφού τόν βάλουν προηγουμένως σ' ένα μεγάλο άγγείο πλίνυ. Τόν νεκρό τόν θάπτουν επί τού και κάθε πρωί τόν κλαίει γοερά και με κλαυθμούς ή οικογένειά του.

Τά ίδια γίνονται στήν παλαιά Περούβια και ίδιως εις τή διαμέριση τού Κοκίτι, όπου και ιδιαίτερα θάρτη παύχον γιά τούς νεκρούς στή σπία. Γιά νά τή άποσυντεθί όμως τή πτώμα τή άποξηλαίνον προπνομαίται και τού κάνουν ένα είδος ταχυέματος, με επανόσεις δάλας.

Στή κελείαν των έπισήμων άλλότε στή Περούβια, τόν νεκρόν τόν άνθροποδοσίου.

Ο Βιρλόν άναφέρει ότι κατά τόν θάνατο τού 'Ιγχα Γιου-ταγκού, έθνισθθη πλήθος αλιχίων και θαν πέθανε ο Χουα-ταγκά, πνιόκτονσαν παραπάνω από χιλίους, επάνω εις τή γη τού.

Στό παλιό Μεξικό έκαϊαν τούς έπισήμους που πέθαιναν. Κάθε ένας είχε και ένα θεόν προστάτην, και όταν πέθαινε τόν έθαιναν άνάλογα με τή φόρεμα και τή χρώμα τή άγαπητό, τού θού προστάτου. Τόν έσκέπαζαν μ' ένα χαρτί, επάνω στο όποιο έγραφαν διάφορες ευχές, και αυτά ήσαν φυλαχτά γιά τόν κάτω-κορμό. Μετά έθεταν τή σκόνη του σε ύδρια και την έπερναν επάνω στή σπία, ή την έθαπταν έξω, σε μέρη ιερά. Τά λείψανα των θανόντων και επήταν, τή βάζαν στους πρόγους των ναών.

'Όσοι δέ νεκροί δέν έκαϊοντο, τούς έθαβαν σε βαθειούς λάκκους, καθισμένους επάνω σε ξύλινα σκαμνιά, που τή λέγαν 'ια-καλά, και όπλα τους έβαζαν τή εργαλεία τους επανγυμνάζοντας τους, γιά νά συνεχίσουν τή δουλειά τους εις τόν άλλο κόσμο, και αν άποθανόν ήσαν πολεμιστές, όπλα τή σπαθί, άδράχτι και άρπην αν ήσαν γυναίκες και ούτω καθ' έξής.

'Όταν δέ ο νεκρός ήταν ευνούχης, δέν τόν άφιναν μόνον, νά έπαι την όδοιπορία εις τόν κάτω κόσμο, αλλά έθυσίαζαν και καλώς όσολους, επάνω εις τόν τάφο του, γιά νά τόν συντροφεύουν.

Εκ τή Σαποκιανών πίστευαν ότι οι νεκροί, όρισμένη ήμεραν τού έτους, αναγυρίζουν γιά νά έπισκεφθούν τούς οικογενείας των. Γι' αυτό την ήμέρα εκείνην σφάζουν πλούσιο τραπέζι εις τή σπία, όλοι δέ οι οικείοι στέκονταν γύρω-γύρω σιωπηλοί, και βλέποντες, γιά νά μην ταραξούν τή δειπνον των άοράτων παρουσιών.

Εις την Κολομβίαν υπάρχει καποια διαφορά, στή νεκρικά

νόμιμα.

Μερικοί λαοί όπως οι Τροσκαίοι θάπτον τούς νεκρούς των με πομπή, με τή όπλα τους κ.λ.π. σκεπάζοντας αυτούς, στέν τάφο, με πυκνά στρώματα, από φύλλα βανανέας, γιά νά μή τούς έγγίξη ή γή.

'Αλλες όμως φυλές, παρόχθιες τού 'Ορενόκου, προετοίμαζαν άλλην ταφήν εις τούς άγαπητούς των. Αυτοί πίστευαν ότι πρέπει νά έχουν τόν σκελετό των άποθνεσκόντων. Γιά αυτό τούς δέναν καλά μ' ένα σχοινί και τούς βάζαν μέσα στο ποτάμι. Τά φάρια τρώνε τις σίσκες και ο σκελετός σε 2-3 ήμέρες ήταν έτοιμος. Τότε οι συγγενείς άνέσταναν τή λείψανον, και κατόπιν τή κρεμούσαν στο τάρνι.

'Όσοι ή ταφή είνε ένάεθρος εκεί!

Οι Καραίβι, εκθέτουν τή πτώμα και έπειτα μαζεύουν τή όστά και τή βάζουν στο καλάθι. 'Όσον καιρό, θά είνε τή πτώμα εκτεθειμένη, θά τή έπιμελόνται ή γυναίκες τού χωριού, εκτός μιάς... θυσιαζόμενης εις τόν έπίγειον τάφον του, αν αυτός ήταν άρχηγός.

Και οι Γιουκουγέννοι τής Γουάνης, καίνε τούς νεκρούς των αφού προηγουμένως τούς βάζουν και τούς στολίζουν.

Και τώρα άκόμη οι Σαωόνιοι και οι έρυθρόδερμοι τού έθους τού άγίου Φραγκίσκου, καίνε άκόμη και σήμερον τούς πεθαμένους των.

'Επίσης οι Τακαλές, καίνε με μεγάλη πομπή τούς νεκρούς των. Στήν τελετή αυτή παρίσταται και ο 'γός ιατρός', ο όποιος με χειρονομίες και μουρασιμούς και μαγικά λόγια μεταβιβάζει την ψυχήν και την σκιάν τού άποθανόντος εις τή σώμα ενός από τούς παριστάμενους, ο όποιος κληρονομεί έτσι τή άξίωμα και τή όνομα τού νεκρού.

Στή Σίνα καίονταν τόν νεκρόν, αλλά τή σκόνη του την βάζουν σε κουτιά και την τοποθετούν σε νεκροδόχα κίτριά, όπως έμεις τή όστά εις τή όστεοφυλάκεια των νεκροταφείων.

Οι έρυθρόδερμοι 'Ασινιβόνοι και πολλες άλλες φυλές, βάζουν τούς νεκρούς των σε κλάδους δένδρων, επάνω σε μία σκαλωσιά ξύλινη ψηλή, γιά νά μή τούς φθάνουν τά σαρκόβορα τετράποδα. 'Αφού περάσει χρόνος άρκετός μαζεύουν τή όστά και τή βάζουν σε μεγάλες όστεοθήκες. 'Αν μεταναστεύει ή φυλή, πέρνει μαζί της τή όστά των προγόνων. 'Αν δέν είνε δυνατόν νά τή συλλεπάλη, τότε τή κρύβει μέσα σε όπλωνα ή τή θάπτει μέσα εις τή γήν.

Στήν Νέαν 'Αλβανία τής Βόρειου 'Αμερικής, τή πτώματα τή βάζουν, μαζί με τή τράκα και βέλη των, σπαμένα δίωκ, μέσα σε 'πιρόγες' (βάσκες) και τις κρεμύουν από τή δένδρα, σε ύψος δέκα ή δεκαπέντε ποδών, από τή έδαφος και τή καλύπτουν με πλατείς σανίδες.

Τά πτώματα των μικρών παιδιών, τή βάζουν σε καλάθια και τή κρεμύουν επίσης επάνω εις τή δένδρα, βάζοντας μέσα και τετράγωνα κουτιά με τροφή.

Γιατί και αυτοί, όπως και όλοι οι άγριοι λαοί, πιστεύουν ότι ή σκιά τού νεκρού, έχει τις άδεις, όπως και οι ζωντανοί, άνάγκες. Οι 'Ερυθρόδερμοι άλλως τε, πιστεύουν ότι τή μετά θάνατον ένδιαίτημα, είνε τή ίδιη με την επίγειον κατοικία των άνθρώπων. Με την διαφορά ότι ο κάτω-κόσμος είνε μία γή τής έπαγγελίας, γεμάτη ψωφάλια, ζαρκάδια, κ.τ.λ. ή χώρα έρημη και παρρη, που ή οικίς μαστίζονται από πείνα, δίψα κλπ.

Και γιά τούτο τή όνειρα, κατ' ακούες, είνε ινδάλματα εξαορίσμένα ή ζοφερά τής μελλοποσις ζωής.

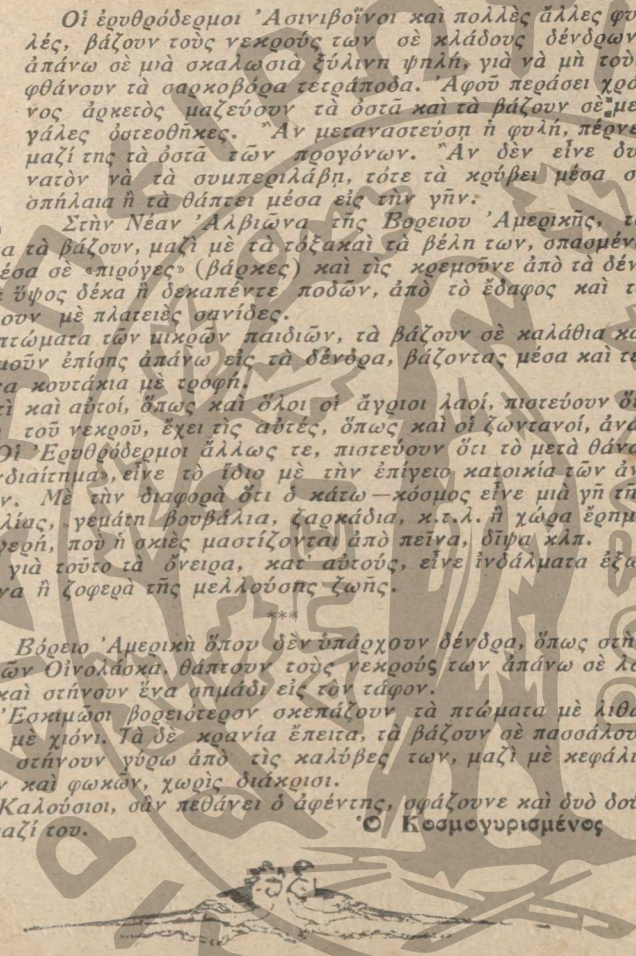
Στή Βόρειο 'Αμερική όπου δέν άπάρχουν δένδρα, όπως στήν χώρα των Οινόλοκων, θάπτον τούς νεκρούς των επάνω σε λόφους, και στήνουν ένα στυμόν εις τόν τάφον.

Οι 'Εσκιμώοι βροχότερον σκεπάζουν τή πτώματα με λίθωρια ή με χιόνι. Τά δέ κρανία έπειτα, τή βάζουν σε πασοόλους και τή στήνουν επάνω από τις καλύβες των, μαζί με κεφάλια άρκτων και φωκίων, χωρίς διακορί.

Οι Καλοόιοι, σάν πεδάνει ο άφέντης, σφάζουν και δυο δούλους μαζί τού.

Ο

Κοσμογυρισμένος

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀποβλέπον εἰς τὴν ὅσον τὸ δυνατόν εὐρυτέραν καὶ ἠθικωτέραν μὀρφωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ καὶ ἐπωφελοῦμενον πρὸς τοῦτο τῆς πρωτοφανοῦς κυκλοφορίας του, ἐθεώρησε καλὸν νὰ κυκλοφορῇ κατὰ μῆνα διάφορα ἀριστουργήματα τῶν μεγαλειτέρων λογοτεχνῶν τοῦ κόσμου, τὰ ὁποῖα ἐκδιδόμενα εἰς κομφοῦς, καλοτυπωμένους καὶ καλοδεμένους τόμους, ἀποτελοῦν τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

Ἡ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτὴ ὑπὸ τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶνε ἡ ἐξάντλησις τῶν περισσοτέρων τόμων τῆς, οἱ ὅποιοι καὶ ἀνετυπώθησαν.

Οἱ τόμοι τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἐκτὸς τῆς μεγάλης φιλολογικῆς τῶν ἀξίας ἀποτελοῦν ὑπόδειγμα ἐκδοτικῆς καλαισθησίας, ἡ δὲ τιμὴ τῶν εἶνε εὐθηνολάτῃ.

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν εἰς τὴν σειρὰν τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τὰ κατωθι ἀριστουργήματα, μεταφρασμένα εἰς γλῶσσαν ἐκλεκτὴν καὶ γλαφυράν :

1) Ἡ «ΣΟΝΙΑ» τῆς διασήμου Γαλλίδος μυθιστοριογράφου ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ τῆς ὁποίας τὰ μυθιστορήματα κυκλοφοροῦν εἰς πολυαριθμούς ἐκδόσεις εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν λεπτογραμμένην «ΣΟΝΙΑ», γύρω ἀπὸ ἓνα τρυφερόν ἐρωτικὸν εἰδύλλιον, περιγράφονται ὅλα τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ἥθη τῆς Ρωσσαικῆς ζωῆς. Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρχ. 12, ἐξωτερικὸν δρχ. 20.

2) Ἡ «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Νορβηγίδος συγγραφέως ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ. Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει τιμηθεῖ μὲ τὸ παγκόσμιον φιλολογικὸν βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὰ ἀρκοῦν διὰ νὰ ἐγγυηθοῦν διὰ τὴν ἀριστουργηματικὴν «ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ». Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρχ. 12, ἐξωτερικὸν δρχ. 20.

3) Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ συγγραφέως τῶν «ΜΠΟΕΜ» ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΖΕ. Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης. Ὅλη ἡ περίεργος ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, μὲ τοὺς ἐρωτὰς τῶν, τὴν ἀμεριμνησίαν, τὴ φτώχεια τοὺς, ζωγραφίζεται μέσα εἰς τὰς σελίδας τῆς «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗΣ» τῶν ὁποίων αἱ περισσότεραι προκαλοῦν δάκρυα. Ἐσωτ. δρχ. 12, ἔσωτ. δρχ. 20.

4) Ὁ «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ μεγάλου ἁγγλοῦ συγγραφέως ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ. Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατᾷ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῇ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος φωτίζεται. Ἐσωτ. δρχ. 12, ἔσωτ. δρχ. 20.

5) Αἱ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ μεγίστου τῶν Ἀμερικανῶν ποιητῶν ΕΝΤΓΚΑΡ ΑΛΛΑΝ ΠΟΕ. Τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔχει μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλῶσσας τοῦ κόσμου, εἶνε ἐν' ἀπὸ τὰ αἰώνια ἀριστουργήματα τῆς μεγάλης Τέχνης. Ἐνα τρομερόν, ἀφάνταστον ταξίδι εἰς τὸ Νότιον Πόλον ἀποτελεῖ τὴν κεντρικὴν ιδέαν του. Ἐσωτ. δρχ. 12, ἔσωτ. δρχ. 20.

6) Ἡ «ΠΑΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ μεγαλειτέρου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ. Εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ἀγνωτέρου ἐρωτος ὁ ὁποῖος ἐξελίσσεται εἰς τὸ πλεόν μικροαστικὸν περιβάλλον ὑπὸ τὴν διαρκὴ ἀπειλὴν τοῦ περιεργότερου τύπου φιλαργύρου πατρὸς. Ἐσωτ. δρχ. 18, ἔσωτ. δρχ. 30.

7) Ἡ «ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδιῶν ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. Ἡ «ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» διαδραματίζεται εἰς τὸν Νότιον Πόλον, τοῦ ὁποῖου προβάλλει τὸ τρομερόν καὶ ἀδυσώπητον αἶνιγμα περιστοιχισμένον ἀπὸ πτώματα. Ἐσωτ. δρχ. 18, ἐξωτερικὸν δρχ. 30.

8) Ὁ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟ. Εἶνε τὸ μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον δημοσιεύσας ὁ ὁποῖος εἰς τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἐσημείωσε τὸ φανὴ θρίαμβον. Ἐκάθε σύστασις διὰ τὸν «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ» περιτεύει. Ἐρωτήσατε ἓνα τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ὁποῖονδήποτε, διὰ νὰ σᾶς πληροφωρήσῃ σχετικῶς. (Σελίδες πλεόν τῶν 450) Ἐσωτ. δρχ. 25, ἔσωτ. δρχ. 40.

καὶ 9) Ὁ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ, ὅστις ἀποτελεῖται ἐκ 640 σελίδων. Ἐσωτ. δρχ. 40, ἐξωτερικὸν δρχ. 60.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχει καὶ ὁ Β' ΤΟΜΟΣ τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» χρυσόδετος. Ἐσωτ. δρχ. 175, ἐξωτερικὸν μίαν λίραν Ἀγγλίας.

